

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaia zacetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stanek za celo leto K 2[—]; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3[—].

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

Agitirajte za naše časopise!

Dobro rodbinsko kavo

priredi že mali dodatek „pravega Francka“ s kavnim mlinčkom iz tovarne Zagreb. Le vsled svoje neprekošene kakovosti našel je „pravi Franck“ toli priljubljeni sprejem v slehernem gospodinjstvu.

Pijte samo

1471

„Tolstovršsko slatino“

ki je edina slovenska ter najboljša zdravilna in namizna kislá voda. — Naroča se: Tolsti vrh, p. Guštanj, Koroško.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Naše gospodinje!!!

Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

733

Edina izborna priložnost za nakup za trgovce kakor tudi za zasebnike!

40—45 metrov lepo sortiranih ostankov samo po K 16.— Ia, Ia ostanki po K 18.—, obstoječi iz flanele za bluže in srajce, modnega ripsa, cefira, oksforda za srajce, posteljne prevleke, blaga za predpasnike, belega platna za srajce in kratka oblačila. Ostanki so 6—15 m dolgi, pristno pralni in najboljše kakovosti, razpošilja proti povzetju tkalnica platna **Karl Kohn, Nachod, št. 23.** — Na željo pošljem vzorce od vseh svojih izdelkov zastonj in franko.

Ravnokar je izšla nova
Družinska pratika za l. 1912.

Zahtevajte jo povsod!

Priznano dobro blago za
moške in ženske obleke
sukno, platno in drugo
manufakturno blago se
kupi najceneje
-- v Ljubljani --

„Pri Gorenjki“
Pogačarjev trg.

Ostanki po znižanih
cenah.

2707

Dama

ki hoče pospeševati kožno nego,
ki hoče izgubiti pege, ter doseči
nežno mehko kožo in belo polt,
se umiva le z
Steckenpferd liližno mlečno milo
(znamka Steckenpferd)
tvrdke Bergmann & Co., Tešin ob
Labi. Komad po 80 v se dobi v
vseh lekarnah, drogerijah in trgo-
vinah s parfumom itd.

610

S. Benisch

Največja češka tvrdka za nakupovanje **cenege posteljnega perja!**
1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega
2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg
izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha**
6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prсни puh** 12 K. — Pri 5 kg se
pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako
trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm
dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim
račjim perjem 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne**
pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više
ranks. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za
neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

**Pri nakupu
gvantnega blaga
v Ljubljani**

najdete veliko zalogo za moške in
ženske obleke, kakor tudi peril-
nega blaga, novosti v rutah
in šerpah, kakor tudi vse
drugo v to stroko spa-
dajoče blago v doli
imenovanih
trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

1000 rodbin se oblači **SPY!**
s tkalskimi izdelki iz

Poizkusna pošiljatev po povzetju: 23 m kanafasa
„**REKORDIA**“ rdeče ali modro pasastega K 10*60,
23 m bele tkanine za srajce „**IRIS**“ samo 11 K.

Vzorci brokata, damasta, oksforda, zlasti modnega
1903 blaga pošiljata radovoljno zastoj (10,

Starek & Machaně, Spy, št. 63, Češko.

Mesečni koledar za oktober 1911.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
		Ijublj. škof.	lavant. škof.	
1 Ned.	17. pobin., Rož. ven. Rem. škof.	Ljublj. lazaristi	Laško	Kanonična vizitacija in birmovanje v ljubljanski škofiji: 8. Višnja gora 9. Polica 10. Javor 11. Lipoglav 12. Št. Jurij 13. Kopanj 14. Žalina 15. Zatlčina 22. Šmartno pri Litiji 24. Št. Lambert
2 Ponedelj.	Leodegar, škof.	Dovje	Loka	
3 Torek	Kandid, muč.	Tomislj	Sv. Jak. v. Dolu	
4 Sreda	Frančišek Seraf., spozn.	Kamnik, Frančišk.	Sv. Rup. n. Laš.	
5 Četrtek	Placid in tov. mučenci.	Logatec	Sv. Jedert	
6 Petek	Brunon, spozn.	1/2 St. Jošt. n. Kran.	Razbor	
7 Sobota	Justina, dev. muč.	1/2 Kandija	Trbovlje	
8 Ned.	18. pobink., Brigita vdova.	Rovte nad Logat.	Trbovlje	
9 Ponedelj.	Dionizij, škof muč.	Polom	Sv. Miklavž	
10 Torek	F ančiček Borgij, spozn.	Šmihel p. Žužemb.	Sv. Marjeta	
11 Sreda	Nikazij, škof	Erzelj	Sv. Lenart	
12 Četrtek	Maksimilijan, škof muč.	Sv. Gora	Širje	
13 Petek	Edvard, kralj.	Rob	Jurklošter	
14 Sobota	Kalíst, papež.	Prežganje	Videm	
15 Ned.	19. pobink., Posveč. cerkva.	Leoninum	Videm	
16 Ponedelj.	Gal, opat.	Bohinj. Bela	Brežice	
17 Torek	Hedviga, kraljica.	Podkraj		
18 Sreda	Luka evangelist.	Horjul	Francišskani	
19 Četrtek	Peter Alkantara, spozn.	Golo		
20 Petek	Janez Kancijan, spozn.	Zagorje na Pivki	Bolnišnica	
21 Sobota	Uršula in dev. mučenice	Ljublj. uršulinke		
22 Ned.	20. pobink. Kordula, dev. muč.	Budanje	Rajhenburg	
23 Ponedelj.	Severin, škof.	Šmihel p. Košani		
24 Torek	Rafael, nadangel.	Dol	Trapisti	
25 Sreda	Krizant, muč.	Spodnji Bernik		
26 Četrtek	Evarist, papež	Trnovo, Notranj.	Sevnica	
27 Petek	Frumencij, škof.	Ig		
28 Sobota	Simon in Juda, apostola.	Črnuče	Pišece	
29 Ned.	21. pobink., Narcís, škof.	Rudnik	Pišece	
30 Ponedelj.	Alfons Rodrigues, spozn.	Matenja vas	Bizeljsko	
31 Torek	† Volfang, škof.	Radoljica	Dobovo	

Odpustki meseca okt. 1911.

I. Odpustki, ki se morejo dobiti katerikoli dan meseca oktobra.

a) Od 1. oktobra pa do 2. novembra dobimo odpustek sedem let in sedem kvadragen vselej, kadar smo v cerkvi pri rožnem vencu in litanijah Matere božje; kdor ne more iti v cerkev, dobi isti odpustek, če doma moli rožni venec in litanije. b) Kdor je ta mesec vsaj desetkrat v cerkvi pri rožnem vencu, dobi popolni odpustek, če prejme zakrament svete pokore in svetega Rešnjega Telesa.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca oktobra.

1. Nedelja, prva v mesecu. Praznik svetega rožnega venca. Od včeraj popoldne pa do danes zvečer dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena bratovščina sv. rožnega venca, vsi verniki popolni odpustek pod navadnimi pogoji, in sicer tolikokrat, kolikorokrat obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo v namen sv. očeta. — Udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobé popolni

odpustek proti navadnim pogojem, danes ali pa prvi petek.

4. Sreda. Sv. Frančišek Ser. Tretjerednikom vesoljna odveza.

5. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Marija Frančiška, devica 3. reda. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi. b) Tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

6. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; udje bratovščine presvetega Srca Jezusovega dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem, če se tega odpustka niso udeležili prvo nedeljo.

8. Nedelja. Materinstvo prečiste device Marije. Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospé presv. Srca v bratovski cerkvi.

13. Petek. Sv. Danijel in tovarši, mučenci 1. reda. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 5. dan t. m.

Vse za mladino!

Neskončna važnost dobre vzgoje.

Krasen zgled skrbne krščanske vzgoje.

Ne vem kako to, da šele danes prihajam na dan s klicem »Vse za mladino!« Saj se pravzaprav skoz vse »Bogoljube« vleče ta misel, da mladini posvečujemo vso skrb. Pa vendar čutim danes potrebo, da še enkrat prav posebe zakličem z vsem poudarkom: **»Vse, vse, vse za mladino!«** In to geslo nam bodi pred očmi ne samo danes in jutri, ampak vedno, ker v tem je naše upanje in naša rešitev.

Če opazujemo svet, vidimo, da zadnje čase nasprotniki Cerkve zopet silno dvigajo svoje glave in vse sile napenjajo, da bi ljudstvo pokvarili, ga zase pridobili in ž njegovo pomočjo prišli do moči. In če se jim to posreči, potem mi lahko vrjamate, da Cerkvi in vsem, ki so ž njo, ne bo dobro. Čakajo nas še hudi boji.

Za te prihodnje viharje je treba, da imamo v veri globoko utrjeno ljudstvo. Plitvo vsajene rožice bo vihar izruval in odnesel . . .

Če pa hočemo imeti ljudi, v veri globoko utrjene, je treba, da začnemo v njih srca prav zgodaj kopati in polagati temelj poslopja sv. vere. Starih ljudi ne bomo veliko spreobrnili. Saj vidimo, kako se grešniki spreobračajo! Spreobrnjenje grešnika je le malo manj redka reč kakor

pa so čudeži. »Kar se je Janezek naučil, to Janez zna« ali z besedami sv. pisma: »Človek vaje svoje poti od mladosti, tudi v starosti ž nje ne odstopi.« Kakršnen se je človek v mladosti naredil, tak navadno ostane. Saj sami čutimo, kako težko se nam je boriti zoper one napake, ki so z namj rasle že od mladosti in se v nas vrasle. Ko bi nam jih bili v otroških letih postrigli, koliko lažje delo in lepše življenje bi zdaj imeli! In pri drugih, kaj vidimo večkrat? Težko sope, hrope, kašlja, lahko preračuni, da mu bo najmanj čez pol leta telo v grobu, duša pa v večnosti, — pa gre še liberalno voliti! Pa gre še samo enkrat ali dvakrat ali pa tudi nobenkrate na leto k spovedi. Človek bi mislil: Vidi, da ima le malo časa še na svetu. Ta kratki čas bo gotovo dobro porabil; skušal bo nadomestiti in dohiteti, kar je v mlajših letih zamudil. O kaj še! Ne bo se prestopil tudi za eno spoznanje hitrejše, kakor je navajen od tistih let, kar je izstopil iz šole. — Seveda so izjeme, a so le izjeme. — Goljufivo je torej računanje tistih ljudi, ki govore: kadar bo prišel bolj k pameti, se bo pa poboljšal. Prazno upanje! Porednejši že utegne biti, da, a ne pridnejši .

Vse je torej ležeče na vzgoji, in sicer na vzgoji v **prvih otrokovih letih. Do 10. ali 12. leta se človek »naredi«**. Seveda potrebuje vzgojevanja tudi še pozneje, da tega, kar je v otroških letih pridobil, ne zgubi, ampak da se v njem še bolj utrdi.

Če hočemo torej imeti v veri utrjeno ljudstvo, ki bo kljubovalo bodočim viharjem sovražnih navalov, moramo polagati vso važnost na vzgojo našega naraščaja. V prvi vrsti pridejo tu v poštev starši, zlasti matere, v drugi šele duhovnik. Kar mati zanemari in zamudi v tistih prvih letih, ko je otrokova dušica še najbolj mehka, nežna, občutljiva, sprejemljiva, tega tudi noben duhovnik ne more nadomestiti in popraviti. Kar pa mati v otrokovo srčece vsadi v onih nežnih letih, to najbolje drži.

Če je pa na vzgoji toliko, da, vse ležeče, potem je tudi poduk o vzgoji nad vse važen in potreben. **Ni ga nobenega pouka, ki bi bil potrebnejši od tega.** Vsake reči, ki jo človek hoče izvrševati, se mora učiti, dandanes še posebno dolgo časa, in celo vrsto skušenj o njej napraviti, — samo najvažnejše opravilo, vzgoja otrok, se dela brez vsake skušnje, brez vsakega učenja in mnogokrat tudi brez vsakega znanja. Zakaj je toliko slabih ljudi na svetu? Zato ker je toliko slabe vzgoje! Zato ker matere nočejo prav vzgajati ali pa ne znajo. Večinoma bi še hotele — pa tudi ne vse! — toda ne znajo ne.

Zato, pravim, ga ni potrebnejšega pouka kakor pouk o vzgoji. Zato ne moremo prehvaliti, kar je v ljubljanski škofiji ukazano, da mora biti štirikrat na leto poseben pouk za matere. Knjiga »Staršem«, izdana in razdeljena od ljubljanskega knezoškofa (spisal župnik Bleiweis) je tudi prav dobra. Enako »Pouk za zaročence« (I. Zabukovec). Da bi jih le starši ne pustili ležati in prašiti se v kakem kotu, po kakih policah in miznicah med zamazanimi cunjami! — Obžalovati pa moramo tukaj javno, da družba

s v. Mohorja še do danes v celih šestdesetih letih ni izdala izmed vseh knjig najpotrebnejše: knjige o vzgoji. Vse mogoče smo že dobili v roke: Dve ali še več knjig o živinoreji, o čebeloreji, o sadje-reji, umnega kmetovalca, umnega kletarja, strupene rastline, živali v besedi in podobah, Srbijo in Bolgarijo, Kitajsko in Japonsko — kar je seveda vse prav in lepo — samo ne knjige o »človekoreji« ali »umnega vzgojevalca«. Sploh imajo v Celovcu časih čudne nazore. Mi smo jim ponudili Petra Barbariča, da bi prišel večjemu številu v roke, pa so ga odklonili — češ, da bi jim bil ljubši življenjepis kakega starega svetnika, recimo svetega Avguščina. Mi pa pravimo: Čast in slava sv. Avguštinu — a po naši misli je Barbarič za naše ljudstvo, posebe še za našo mladino večje praktične vrednosti kakor veliki sv. Avguštin. Avguštin je živel že davno, bil je velik svetnik, škof in cerkveni učenik, ki ga naše ljudstvo ne more v vsem posnemati in celo ne doseči. Barbarič je pa živel v našem času, bil je fant kakor so naši fantje in naš bližnji sorojak, Hrvat; torej naši mladini kot nalašč za zgled in v posnemo! To je naša misel. — Torej knjigo o vzgoji, kedaj jo bomo neki dobili od družbe? Koliko časa bomo še čakali nanjo? Naj bi izšla že skoro, in pa vezana, da jo bodo ljudje mogli ložje in dalj rabiti. Taka knjiga se ne prebere v eni sapi kakor povest, potem pa na stran položi. To mora biti nekak katekizem za starše, ki naj ga imajo v rokah čim večkrat. Zato naj izda tisto leto Mohorjeva družba rajši eno knjigo manj, da bo »Vzgoja« vezana. Mj ne vprašamo toliko po tem: koliko bukev kakor pa: kakšnih. Kaj pomaga veliko tiskane-popirja! Knjig si želimo, da ima ljudstvo kaj dejanske koristi od njih. Odbor naj se bolj ozira na želje ljudstva in duhovnikov!

Zdaj sem pa malo na stran skočil. (Pisal sem brez vsake nevolje. A treba je bilo enkrat na glas povedati, kar smo

na tihem že tolikokrat govorili. Gre se mi samo za korist našega ljudstva in nič drugega. Jaz nisem osebno nič užaljen, pa tudi ne želim, s tem koga žaliti.) Zdaj se vrnimo zopet nazaj!

Imam še mnogo pod peresom, o čemer bi rad, zelo rad pisal v »Bogoljubu« o vzgoji. A namesto nadaljnega razlaganja prinašam danes krasen zgled skrbne, v resnici krščanske vzgoje. Če kje, mislim, da bo tukaj veljal rek: »Besede mičejo — zgledi vlečejo«.

Bil sem pred par tedni zopet enkrat tam na tistem ljubkem gričku sv. Jožefa nad Celjem. Tam mi je prišlo v roke to-le pisanje. Ko sem ga prebral, sem zaklical ljubemu prijatelju, ki mi je pokazal, kaj posebnega mu je pisala neka dobra štajerska »ovčica«: Prijatelj, to bo pa moje! To mora priti v »Bogoljuba«. To mora brati ves slovenski svet! Dobra oseba, ki je to pisala, ni slutila, da bo njeno pismo tiskano in morda ji to ne bo ljubo. Če bo tudi njena skromnost s tem kaj žaljena, pa naj oprostí — dobri stvari na ljubo! Morda je bila tudi božja previdnost, da je to pisanje ravno uredniku v roke prišlo. Naj imajo še drugi otročiči kaj deleža od tega! — Pismo se glasi:

Visokočastiti gospod, naznanim Vam, da tako žalostnih velikonočnih praznikov še nisem doživela kakor letos. Zakaj strašna nesreča nas je zadela na veliko soboto ob pol 4. uri popoldne; naš mali rejčček je vtonil v malem studencu, kamor hodijo dvojni sosedje zajemat vodo, in imeli smo mrliča v hiši. (Zdaj popisuje, kako se je nesreča pripetila, kar nas toliko ne zanima. Naj gre angelček v nebesa; mi mu privoščimo!)

Pa, ako to nesrečo preiščujem kakorkoli, moram pripoznati na vse strani, da tukaj je delovala samo božja previdnost, božja volja in božja roka, ki je hotela tega otroka za velikonoč neskončno razveseliti, nas pa postaviti na bridko poskušnjo.

Otrok bil je rojen nekje na potu pod milim nebom. Zapisan je kot zakonski, a oče, mož otrokove matere, ni dal slišati, da bi bil njegov, sovražil ga je strašno; mati je prinesla otroka k moževim starišem, tam so ga zopet sovražili, kleli, topli, pustili stradati, pod kad povznil. Stara mati je umrla in

odnesla je neka ženska tega otroka v viničarijo našega č. g. župnika. Tam pa imamo mi skupaj vinograde in videla sem, kako hudo se mu je zopet tu godilo. Bridko se mi je smilil ubogi otrok in začela sem prositi mater, da bi ga vzela in učila jaz; posebno potem, ko je mož one žene tako zdihoval, da bi se kdo znašel, ki bi tega otroka vzel. Uslišali so me mati in prišel je v našo hišo lani 1. maja.

Oh, kako ubog je bil dušno in telesno! Cel mesec ga nismo mogle naučiti, da bi izgovoril ime Marija ali Jezus ali križ narediti ali Marijino podobo pogledati. Kujal se je in bil grozno trmast. Nisem obupala. Storie sva z materjo vse, kar se je dalo. Meseca avgusta sem prosila č. gospoda, da so mu dali poseben blagoslov, kateri naj bi mu odvzel strašno prokletstvo, ki je bilo nad njim, saj so ga vsi kleli, kjer je prejel bil.

In zdaj je postajal čedalje boljši; posebno od novega leta sem je tako napredoval v vsaki reči, da čudno. Ljudje, ki so ga videli ali slišali, so strmeli in se čudili. Res je, da sem se trudila in nanj silno pazila in zatirala v njem slabe nagibe. Lahko rečem: zdaj je imel krščansko popolnost, nič graje vrednega ni bilo na njem, niti malega greha ne, kajti jaz sem priča njegove popolne nedolžnosti in velike pobožnosti. Vse, kar je videl pri meni, je posnemal, in vse, kar so rekli mama ali jaz, je ubogal.

Vsak večer sva imela krščanski nauk po pol ure. Pa komaj sem stavila vprašanja, tako mi je odgovarjal. Marsikdo je točil solze, ki naju je slišal. Znal je vse glavne reči in nauke iz katekizma: zapovedi božje in cerkvene, temeljne resnice, sv. zakramente, darove Sv. Duha, kaj je sv. vera, kaj milost božja, kaj molitev, kaj smrt, kaj nebesa, kje so, kdo je tam, kdo pride v nebesa, kdo v pekel, kaj je pekel, kaj vice, kaj molitev, kaj rožnivenec. Kdo je Jezus, kje je bil rojen, izrejen, kje je umrl, kje je zdaj, kdaj je umrl, kdo ga je križal. Znal je število učencev, apostelov, čas Jezusovega posta, zakaj se moramo mi postiti. Znal je o angelih, Mihaelu, Gabrielu, Rafaelu, o apostelnu Petru; od papeža, škofa in cesarja je znal ime in bivanje, o angelih varhah, o Adamu in Evi, o izvirnem grehu, o djanskih grehah, kaj so, kaj smrtni, kaj mali greh, nauk o presveti Trojici, o brezmadežnem spočetju Marije.

Vsak dan sem ga vprašala tudi o ljubezni do Jezusa in Marije, katero mi je vedno zatrjeval in obljubil, da ne bo nikdar žalil Jezusa, ne Marije, ne g. kateheta. Zatrjeval je, da ljubi Jezusa in Ma-

rijo iz celega srca, da bo njima dal svoje srce in da ga nikdar ne bo nazaj vzel. Obljubil je, da bo zmiraj spolnoval zapovedi božje in da ne bo nikdar hudemu duhu služil, in zgodilo se je. Otrok je bil ves božji in Marijin, verujem, da je šel iz studenca v nebesa.

Če sem ga vprašala: čegav je, je vselej rekel: Marijin. Ko sem vprašala, kje ima ata, je vzel križ, ki ga imamo na oltarčku v hiši in poljubil svete rane. Kdor je to videl, bil je ginjen do solz; meni je bilo to navadno, saj je to delal vsako jutro in vsak večer.

Tukaj je molil vsak dan kleče po šestdo sedemkrat. Vsak večer je molil sv. rožni-venec; od kraja, da se je učil, zdaj pa iz pobožnosti. Njegova kolena so bila kakor nalašč za klečanje, njegove roke vedno povzdignene, njegova glava in oči v Marijo zamaknjene. Zlasti zadnjih 14 dni je molil tako počasno, zvesto in premišljeno, da ni mogoče bolj. Ko je izgovoril presv. ime Jezus, se je priklonil tako globoko, da sem ga hotela posvariti, pa notranji glas mi ni pustil.

Zjutraj, ko je vstal, je naji pozdravil rekoč: Hvaljen bodi Jezus Kristus! Kolikorkrat sem prišla iz cerkve ali z drugega pota, mi je tako povedal. Če je mogel iz hiše, mi je daleč naproti priteknel s tem pozdravom, enako tudi mami. Obe sva ga silno ljubile in otrok je ljubil naju, tako da ga je le smrt zamogla iztrgati.

Na veliki petek je bil z menoj pri božjem grobu; celo uro je klečal tik mene in z menoj glasno molil. Ljudje, ki so ga videli in slišali, ga ne bodo pozabili. Tukaj mislim, da se je otrok prikupil božjemu Srcu, Mariji in angelom božjim, ki so bili krog ljubljene Jezusa, da nam je otroka po tem čudnem potu vzel k sebi, da je v nebesih obhajal velikonoč.

Ko sva šla od božjega groba, šel je še sam k č. g. kaplanu, katerega je srčno ljubil. Če je videl duhovnika in sem ga vprašala: kdo so, je rekel; božji namestnik, ki Jezusa imajo in Jezusa dajo. Kaj še? Dušni pastir. Kaj še? Dušni oče. Če so k hiši prišli, jim je tekel naproti in pozdravil.

Na veliki petek je prišel k meni in ga vprašam: Kje si doma? Odgovor: V nebesih sem doma, tam Jezus krono da, tam je moj pravi dom, kjer večno srečen bom!

Na vratu je vedno nosil Marijino svetinjo in jo gostoma poljubljal rekoč: O nebeška mama, prosí zame! Ko je molitve skončal, je zlasti zadnje tedne dostavil: Ljubi Jezus, sliši mojo molitev, ljuba Marija, sliši mojo molitev — Nežikino, mamino, mojo!

Vina ni okusil kapljice ne. Če sem ga vprašala, ako smeva midva vino piti, je rekel: nikoli! Če je videl, da so imeli mati vino, je takoj prinesel kupico, pa prigovarjal, naj pijejo; za njega in za mene pa je rekel, da je vino strup.

Če je prišel v hišo berač ali otrok ali kdo drugi, vsakemu je vrata odprl in pozdravil. Ničesar se ni bal kakor le psa in pa takega človeka, ki bi ga hotel odpeljati.

Pazili smo na njega, da ni mogoče bolj; z nobenim otrokom ni smel skupaj priti, zmiraj je bil pri nama ali pa v hiši sam zaklenjen. Tukaj je letal, skakal, molil, učil se, na tla pa sem mu natrosila vsak dan po en liter fižola, da ga je pobiral. Vse je naredil. Ko sem prišla in vprašala, če je bil kdo poleg njega, je rekel, da angel varuh. Si ga videl? Ne. Zakaj ne? Ker je čisti duh. (!)

Prečastiti gospod! Ne zamerite meni, da sem tako dolgo povest o našem rejenčku napisala; vsega še nisem. Iz tega lahko spoznate, kakšen zaklad smo imeli v hiši in kako bridko nas je zadela božja roka. Otrok je bil ves božji in je k Bogu šel.

Otok je bil razvite pameti, razvite duše in telesa; samo rejen je bil tako, da so se zdravniki čudili in rekli, da otroka s šest leti še niso takega našli. Užival je to, kar mi, domače kmečke jedi, nič pa takega, kar bi bilo količkaj alkoholnega. V tem sem bila stroga.

Ko bi stariši s svojimi otroci tako ravnali, bi imeli drugačne otroke, kakor jih imajo...

Tako se glasi pismo. Kaj pravite vi na to? Ali ni to neizrekljivo lepo? Tudi meni se je hotelo zasolžiti, ko sem to bral. Ta zgled je vreden toliko kakor cele lepe bukve o vzgoji. Jaz bi želel, da bi ga brale vse slovenske matere in dekleta. Naj bi se prebral tudi materam, katere »Bogoljuba« same ne berejo! (Sploh bi bilo priporočati, da bi se važnejše stvari iz »Bogoljuba«, ki zadevajo krščansko ljudstvo sploh, prebrale ljudem, kar se ponekod tudi godi, da ima celota ljudstva več koristi od tega.) Če treba, bi ga dal v ta namen tudi še ponatisniti. Tu imate tako nakratko, kakor je le mogoče, popisano, kaj napravi iz človeka skrbna vzgoja; kako se vzgajajo otroci človeški v otroke in prijatelje božje, kako se da hudobna človeška natura.

v mladih letih lepo požlahtniti, kako se dá — iz hudobca napraviti angelček.

Najprvo si vzemite za zgled to vzgojiteljico ve, matere. Če ta tako lepo skrbi in uči tujega otroka, kako bi morale ve vaše lastne otroke. Prav pravi modra vzgojiteljica: Ko bi vsi starši tako ravnali s svojimi otroci, imeli bi drugačne otroke!! Slišite, matere?!

Drugič pa priporočam vam, dekleta, hčere Marijine: oglejte si dobro to-le stvar! Tudi ve imate morda ali pa utegnete še imeti priložnost, pečati se z vzgojo otrok. Morebiti imate še mlajše bratce in sestrice doma v hiši. Ali bi ne bilo lepo, ko bi pomagale svojim materam skrbeti zanje tako, kakor je ta vaša sestra skrbela za popolnoma tujega otroka?

Pa ne samo za vzgojo se mi gre pri tem, ampak še za nekaj drugega. Vidite, tukaj imate sliko prave Marijine hčere. Ko sem to bral, sem si mislil: Ta pa je Marijina hči, ta! Ves duh, ki veje iz tega pisanja, iz te vzgoje, je oni duh globoke pobožnosti, ki ga iščemo in

ki bi moral veti po Marijinih družbah, ki bi ga morale polne biti vse prave »hčere Marijine« . . .

Poglejte tudi tega apostolskega duha: Kolika ljubezen do tujega otroka! In kar je več kot ljubezen: kolika skrb in trud, da bi ga storila dobrega in srečnega!

Poglejte končno tudi, kaj sodi o pi-jači! Godilo se je to v vinorodnem kraju. In vendar: materi stari ga privošči in ji ž njim postreže; otroku in sebi ne. Kako resno pove: »V tem sem bila stroga.« Kako odločen odgovor da otročiček: Nikoli! — Zares krasno, vzorno!

Kako lepe odgovore je otrok sploh dajal: V nebesih sem doma, kjer Jezus krono da . . .

Skoro vsak stavek bi bil vreden, da si ga od bližje ogledamo in pretehtujemo. A treba je končati. Rečem samo: Ko bi imeli takih vzgojiteljic, vzgojimo naše ljudstvo res v — narod svetnikov . . .

Torej vse za vzgojo; vse, vse za mladino!

Molimo za našega očeta, papeža Pija!

V zadnji številki in že večkrat smo poudarjali, da če hočemo biti dobri kristjani, moramo »s Cerkvijo čutiti«, moramo tudi imeti in gojiti spoštovanje do cerkvene oblasti, cerkvenih poglavarjev. To je eno prvih znamenj dobrega katoličana.

To spoštovanje in vdanost se pa mora razodevati tudi v tem, da zanje molimo. — Zato Cerkev predpisuje v javnih molitvah moliti za papeža, škofa (in za cesarja). To se godi že navadno.

V izrednih potrebah je pa potreba posebne pomoči. In take izredne potrebe so pa gotovo sedaj. Mi, ki stojimo bolj na nizkih stopinjah, morebiti manj čutimo to potrebo. Sv. oče, stoječ na višku cerkvene oblasti, na stolici sv. Petra, odkoder je treba pregledati ves svet, pa

to bolj čutijo. »Ubique tristiae, nullum solatium!« — »Povsod žalost, nobene tolažbe!«, to je vzdih, ki pravijo taki, kateri so bili blizu, da so ga že večkrat slišali iz ust sv. očeta.

Katerega dobrega otroka sv. Cerkve bi tak vzdih iz ust našega skupnega očeta ne zbolel? . . . Tukaj ne utegnemo razlagati, kaj sv. očetu dela take bridkosti. Zadosti je, da vemo: stanje svete Cerkve je danes tako težko, da je njen poglavar vtopljen v globoko žalost . . .

Kot dobri otroci Cerkve tolažimo našega očeta! Kako pa? »Če je kdo med vami žalosten, naj moli,« pravi sv. Jakob. Molimo tudi mi za sv. očeta in to mu bo v tolažbo!

Tukaj en praktičen, določen nasvet: Če ne bo kakega posebnega

zadržka (kolere alj kaj takega), bomo na željo istega sv. očeta samega drugo leto Slovenci poromali v Rim. Denarja, »Petrovega novčiča«, ker smo revni, ne bomo mogli mnogo ponesti s seboj. Sprejemamo sicer tudi darove v ta namen; in kdor želi kaj dati, lahko odda uredništvu »Bogoljuba«. Če pa materialnih darov ne bomo mogli mnogo skupaj spraviti, darujmo zato duhovnih darov, ki nas nič ne stanejo: molitev! Sveta obhajila, molitvene ure, križevi poti, rožni venci itd.

Obračamo se posebno še do Marijinih družb. Časih kaka zavedna družba svojemu skrbnemu vodniku za god tak dar prinese. Zdaj jih pa enkrat nekaj nabe-

rmo za Rim! Tiste družbe, ki hočejo to sv. opravilo otroške ljubezni in vdanosti prevzeti, nam bodo sporočile do konca meseca marca 1912, koliko raznih pobožnosti so na namen sv. očeta opravile. Pol leta tedaj imate časa, in v pol leta se lahko že nekaj namoli. Morda potem sestavimo posebno addresso slovenskih Marijinih družb na sv. očeta, v kateri bomo tudi povedali, koliko smo zanje molitev in dobrih del opravili.

Povabljene so k temu delu vse slovenske Marijine družbe, iz katerekoli škofije. Upam, da boste to z veseljem sprejeli in storili. Morebiti bo šlo malo urnejše od rok, kakor pa abstinenčni in izselniški odseki . . .

52. letno poročilo bratovščine presv. R. Telesa

(Konec.)

II.

Tudi darežljivost za bratovščino je bila preteklo leto vse hvale vredna, nekatere dobre duše so se je še posebej spominjale in jej darovale znatne zneske.

Dohodkov je imela bratovščina minulo leto 16.519 K 84 h. Vsem dobrotnikom, vsem pospeševavcem bratovščine, za katere pri vsaki glasni uri molimo, naj Gospod Bog povrne več trud, ki so ga bratovščini posvetili, vsak dar, ki so ga bratovščini darovali; vsem častilcem presvetega Zakramenta, ki so se udeleževali glasne molitve, vsem članom naše bratovščine, ki so vsaj vsak mesec eno uro darovali Jezusu v presvetem Zakramentu, vsem nočnim častivcem, ki so zopet to leto jako zvesto in požrtvovalno cele noči častili večno ljubezen božjo.

Dobrotljivi Jezus naj povrne tudi vsem pridnim dekletom, ki so delo svojih

rok darovale Jezusu. Zopet letos so namreč dekleta Marijine družbe v Poljanah nad Škofjo Loko naredile mnogo jako tepih čipk za albe, koretlje, oltarne prte.*) Tudi iz vevške tovarne so požrtvovalna dekleta naredile mnogo čipk, imena deklet nam niso znana, znana pa so Jezusu, kateremu v čast so delale, in on bo to požrtvovalnost poplačal.

Naredilo se je letos 66 mašnih pla-

*) Darovale so jih sledeče dekleta: Možina Frančiška, Kržišnik Agata in Marijana, Možina Urša, Kržišnik Mica, Urša, Marija, Ivana, Marijana, Krek Marijana, Kržišnik Ivana, Frančiška, Marija, Notar Neža in Jerica, Kržišnik Marija in Ivana, Dolinar Ana in Marija, Godec Uršula, Dolinar Marija in Frančiška, Mrak Marija in Frančiška, Dolinar Marija in Marijana, Miklavčič Ivana in Marijana.

šcev, 12 pluvijalov, 10 dalmatik, 15 vel, 24 oltarnih prtov, 22 oblačil za ministrante, 6 oblačil za cerkvenike, 6 pregrinjal za oltar, 6 pregrinjal na pult, 36 alb, 34 koretljev, 2 keliha, 3 ciborije, 5 plaščev za ciborij, 100 korporalov, 120 purifikatorjev, 70 humeralov, 40 pasov, 6 vezenih pridigarških stol, 25 obhajilnih stol, 20 spovednih stol, 16 burz, 6 prtov za obhajilno mizo.

Stroški so znašali 15.866 K 02 h. Obdarovanih je bilo 150 cerkva. Mnogo je bilo dela, mnogo truda, da se je moglo toliko raznovrstnih stvari izvršiti. Razstavljene so bile vse v knezoškofijski palači od 11. do 15. junija in je bila razstava letos nenavadno dobro obiskana. Obiskovavci so bili jako zadovoljni, zlasti oni, ki so našo razstavo prvič videli in jo primerjali z enakimi razstavami v drugih mestih. Vsem preblagorodnim gospem in gospodičnam, ki so tudi letos pripomogle do tako lepega uspeha, naj Jezus v presvetem Zakramentu ves trud obilno povrne! Češče no in hvaljeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo!

Razdelilo se je cerkveno oblačilo na stopnim cerkvam: Boštanj belo kazulo, Besnica rdečo kazulo, Budanje črno kazulo, pase, purifikat, pale, korporale, obhajilno štolo, Bevke albo, pas, humeral, koretelj, Bukovšča belo kazulo, Bučka korporale, purifikatorje, Breznica zeleno kazulo, plašč za ciborij, Brusnice koretelj, Bohinjska Bistrica albo, prte, Blagovica albo, pasa, korporale, spovedno štolo, Bohinjska Bela črno obleko za ministrante, zagon, Cerklje Gor. belo kazulo, Češnjice rdečo kazulo, Črnuče albo, koretelj, Dovje albo, koretlja, purifik, Dole rdečo kazulo, obhajilno štolo, Dobrnič albo, koretelj, korporale, purifik, Dob velum, Dobrava banderce pred sv. R. T., Domžale vijolčno kazulo, Dobove velum, Dragatuš rdečo kazulo, Dol vijolčno kazulo, Fara pri Kostelu pregrinjalo, Goče belo kazulo, Sy. Gora rdečo kazulo, Grahovo velum, Grduni belo kazulo, albo, humeral, pas, kor-

poral, Sv. Helena črn pluvijal, burzo, Hotič rdečo kazulo, Homec ciborij, plašč za ciborij, Sv. Jakob ob Savi belo kazulo, Ig rdečo kazulo, Ihan pluvijal, purifik, Sv. Jošt pri Kranju belo kazulo, Sv. Jošt pri Vrhniki koretelj, prta, Janče oblačilo za ministrante, za cerkvenika, Javor pri Litiji velum, pasa, Kočevje belo kazulo, Kostanjevica vijolčno kazulo, oblačilo za ministrante, Kovor bel pluvijal, Kokra vijolčno kazulo, Kurešček rdečo kazulo, Košana velum, Kamna gorica koretlja, korporale, Kandija rdečo kazulo, albo, purifik, korporale, Kresnice velum, Sv. Križ pri Jesenicah belo kazulo, Sv. Trije Kralji koretelj, spovedno štolo, burzo, Komenda črno kazulo, Kopanj belo kazulo, Logatec Dol. belo kazulo, Sv. Lenart preprogo, Stara Loka rdečo kazulo, Ledine belo kazulo, Marijanišče dve beli kazuli, Mošnje velum, albo, koretlja za ministrante, Močnik črno kazulo, Mokronog beli dalmatiki, Mengeš rdečo kazulo, Mirna peč rdečo kazulo, burzi, korporale, purifik, pale, Naklo pasa, pale, burzo, obhajilno štolo, Nevlje koretelj, korporale, purifikat, Sv. Ožbald koretelj, burzo, Orehek belo kazulo, Oselica Nova belo kazulo, Oselica Stara belo kazulo, Polhov gradec albi, koretlja, črno kazulo, korporale, purifik, Preddvor vijolčen pluvijal, Polšnik velum, oblačilo za cerkvenika, sv. Peter v Ljubljani dve črni kazuli, tri spovedne stole, Primskovo pri Kranju belo kazulo, Podbrezje prt za na pult, Preloka belo kazulo, Prežganje rdečo kazulo, albo, koretelj, Polje zeleno kazulo, Poljanica vijolčno kazulo, prt, Peče prt, spovedno štolo, Podraga bel pluvijal, Prečna koretlja, obhajilno štolo, Poljane pri Šk. Loki albo, koretelj, burzo, obhajilno štolo, Polom belo kazulo, Podgrad albo, Rovte rdečo kazulo, Radomlje bel pluvijal, Rudnik oblačilo za ministranta, štolo, Rob črno kazulo, albo, koretelj, Rateče pri Šk. Loki bel pluvijal, Rova koretlja, humerale, Ribno črno kazulo, Rakitna koretlja, Salezijanci črni dalmatiki, Škocijan pri Krt. prt, Smlednik rdečo kazulo, Srednja

vas črno kazulo, dva keliha, ciborij, velum, Sostro rdečo kazulo, Selca albi, humeral, pasa, Sorica prt, Studeno korok, prt, spovedni štoli, Slavina vijolčno kazulo, Stari log velum, korporale, purifikatorije, Stopiče albo, oblačilo za ministrante, obhajilno štolo, Struge velum, koretelj, Svibno prta, Šenturška gora albo, koretelj, Suhorija prte, pregrinjalo, Šmartin pri Kranju albo, pas, korporale, purifik, Šturija oblačilo za ministrante, za cerkvenika, Sora beli dalmatiki, Trata črno kazulo, Toplice rdečo kazulo, koretelj, humerale, prte, spovedno štolo, Sv. Trojica pri Mokronogu belo in rdečo štolo, Trnje vijolčen pluvijal, Topla reber

rdečo kazulo, Zg. Tuhinj belo kazulo, Trstenik belo kazulo, Ustje črno kazulo, pasa, obhajilno štolo, Uršulinke v Ljubljani velum, Usmiljenke v Idriji belo kazulo, Vojsko prt, oblačilo za ministrante, Voglje oblačilo za ministrante, korporale, Vrhpolje pri Mor. oblačilo za ministr. in cerkvenika, Vič vijolčen pluvijal, črni dalmatiki, Višnja gora rdečo kazulo, Vače korporale, Vrabče belo kazulo, Sv. Vid pri Ljubljani velum, albo, korok, Zavodi v Št. Vidu več kazul, velum, albe, pase, Zavrac rdečo kazulo, Zagradec bel pluvijal, Zaplana bel pluvijal, Zagorje albo, Žabnica zeleno kazulo, Žalina vijolčno kazulo.

Sonet.

Zemlje, morja, neba ti kralj mogočni,
kdo pač zakladom tvojim se ne čudi,
nad vsem bogastvom, ki očem se nudi
le v čudoviti pravljici istočni?!

Kot želel bi za nas ubog postati,
to vse deliti roka Ti ne jenja,
trenotek vsak iznova spet začenja,
ničesar nočeš Sebi pridržati.

Ljubezen našo le želiš imeti,
le duše naše ti otroško-vdane,
ljubeče tebe bolj kot vse na sveti.

Zato moči vse naše si zberimo,
dobrota tvoja naj nas vendar gane,
odslej še bolj goreče te ljubimo!

X.

O Grinjonovi „pravi pobožnosti do Marije“.

(Dalje.)

Ali si se že odločil, stopiti v popolno službo k Mariji, v katero te vabi blaženi Grinjon? Morda si ta korak že storil? Potem te blagrujem! Marija te bo kraljevsko obvarovala.

Da pa ne boš samo navidezen, temveč resničen Marijin služabnik, moraš — kakor smo že v zadnji razpravi poudarjali — 1. s samozatajevanjem iz ljubezni do Jezusa in Marije odstraniti in pokončati v sebi poguben vpliv svoje sprijene narave; 2. moraš si prizadevati, da si prisvojiš čednosti in prednosti svoje nebeske vzornice.

1. Naša narava je po prvem grehu v raju zelo pokvarjena. Sprijena je naša

duša, hudobno je naše srce; tako nezmožni smo za dobra dela; tako nestanovitni smo vedno in povsod! Krivični smo proti sebi in proti drugim. Nevredni smo božjih milosti in tako nedostopni zanje. To je žalostno pa resnično dejstvo, katero moramo spoznati s pomočjo Sv. Duha. In to že po prvem grehu popačeno svojo naravo še bolj slabšamo sami s številnimi grehi, ki — četudi so nam že odpuščeni — množé v nas poželjivost, nestanovitnost in nagnjenje k hudemu.

Celo naša najboljša dela so navadno oskrunjena in skvarjena po slabih lastnostih, ki nas prevzemajo, in to so samoljubje, svojeglavnost in trma.

Tudi največje milosti, ki nam jih naklanja Bog, se nam kaj rade zgube. Naj povem primero. Ako naliješ bistre studenčnice v posodo, ki je usmrajena, se bo tudi ta pokvarila; ako naliješ dobrega vina v plesniv sod, bo tudi vino vzelo v se plesnobo; ravno tako se pokvari rosa božjih milosti in dragoceno vino božje ljubezni, ako jih Bog vlije v naše po prvem grehu in po naših strasteh pokvarjene duše. Tudi naša najboljša in najčednostnejša dobra dela imajo — da tako rečem — nekako slab okus.

Zares — ako vse to prevdarimo — smo v notranjosti prav zanič in samo greh; pač nismo vredni družega kot božje jeze in večnega ognja.

Tako živo opisuje bl. Grinjon našo človeško slabost in grešnost, ako se ta prostovoljno upira milosti in razsvetljenju od zgoraj. Kdo bi se po vsem tem razmišljevanju mogel čuditi, ako Gospod pravi vsem: Kdor hoče za menoj priti, naj zataji samega sebe in vzame križ nase vsak dan ter hođi za menoj; in kdor ljubi svojo dušo, jo bo izgubil, in kdor jo sovraži, jo bo rešil in pridobil? On, večna Modrost, ne da nobenega ukaza brez vzroka; zaradi tega ukazuje, da se naj sovražimo zato, ker smo zares v toliki meri vredni sovrašva.

Oprostiti in otresti se moraš torej samega sebe; zdrobiti moraš vezi in od sebe vreči pezo sprijene narave ter se popolnoma odreči napačnemu delovanju popačenih dušnih moči in telesnih počutkov. Gledati moraš, kakor bi ne videl; poslušati, kakor bi ne slišal; rabiti svetne reči, kakor bi jih ne rabil. To se pravi po besedah sv. Pavla sam sebi odmeti.

In ako vprašaš s Tomažem Kempčanom Gospoda: »O Gospod, kolikokrat se moram zatajevati in v katerih rečeh moram to storiti?« ti bo odgovoril Kristus: Vselej in ob vsaki uri, v malem in velikem; pri tem ni izjeme. Da, tako je! Zatajenje samega sebe je temeljni nauk Kristusove vere ter začetek in konec krščanske

popolnosti. Ako pšenično zrno, ki pade v zemljo, ne umre, ostane samo in ne obrodi sadu. Prav tako je z nami. Ako ne odmrjemo samim sebi, ne bomo prinesli nobenega sadu, ki bi imelo kako vrednost; vse naše pobožnosti bi nam nič ne koristile; vsa naša pravičnost bi bila pokvarjena po našem samoljubju in naši samoglavnosti. Ako ne zatajimo samega sebe, ne mara Bog naših del in žrtev; in ob smrtni uri bomo imeli roke prazne čednosti in zaslug. O da bi pač mogli na dan sodbe reči Kristusu: »Glej, mi smo zapustili vse — celo sebe — ter šli za teboj!«

Toda ako se hočemo združiti s Kristusom, ne zadostuje le zatajenje samega sebe; treba je neobhodno, da postanemo njemu podobni. Ni zadosti, da slečemo starega človeka z njegovimi slabimi lastnostmi, mi moramo obleči novega človeka, ki je po Bogu upodobljen v pravičnosti in svetosti; skratka, mi moramo obleči Jezusa Kristusa tako, da si prilastimo njegovo mišljenje in čednosti, ter posnemamo njegovo delovanje in sveto življenje. Le tako mu moremo postati podobni. To resnico priznavajo vsi kristijani brez razločka. Različno pa mislijo o tem, na kateri način in po kateri poti bi se moglo priti najlažje in najbolj gotovo do podobnosti s Kristusom. Nekateri si postavijo kar naravnost Kristusa kot vzornika v posnemanje; manj pa upoštevajo posnemanje svetnikov in posebej še mile nebeske Matere. Bl. Grinjon pa nam priporoči kot najpopolnejši pripomoček za zjedinenje s Kristusom — neprekosljivo vzornico v vseh čednostih — preblaženo Devico Marijo, rekoč nam: v njene stopinje stopajte, njeno življenje in njene čednosti posnemajte, pa boste postali podobni njej, podobni pa tudi samemu Jezusu Kristusu. On sodi prav: čim bolj postanemo podobni preblaženi Devici, ki je najpopolnejša podoba Jezusa Kristusa ter čisto ogledalo, v kateri se na najkrasnejši način zrcalijo čednosti in popolnosti Odrašenikove, tem bolj podobni bomo tudi

samemu Jezusu Kristusu, njenemu božjemu Sinu. Zato nam blaženi naroča, naj posnemamo čednosti Marijine, da takorekoč živimo z Marijo ter na tak način pridemo do zjedinenja s Kristusom.

2. Marija naj nam bo torej popolna in mikavna vzornica, ki nam jo je pred oči postavil Sv. Duh, da jo po svojih slabih močeh posnemamo. Zato moramo pri vseh posameznih važnih delih pomisliti, kako bi Marija to delo izvršila, ko bi bila ona na našem mestu. V ta namen si moramo živo predočiti in premišljevati velike čednosti, ki jih je ona izvrševala v svojem življenju, posebno še njeno živo vero, s katero je brez obotavljanja verovala angeljevim besedam in kateri veri je zvesta ostala do trenutka, ko je stala pod križem. Premišljevati moramo njeno globoko ponižnost, ki jo je nagibala, da je ostala vedno skrita, tiha, pokorna ter se je imela vedno in povsodi za zadnjo. In njena nadangeljska čistost, kateri ni bilo in ne bo enake pod solncem! Ta naj nam bo vedno pred očmi!

Poleg teh velikih čednosti prebl. Device, ki naj jih prav posebno posnemamo, našteje bl. Grinjon še sedem drugih. Te so: Njena brezpogojna pokorščina, njena neprestana molitev, njeno zatajevanje v vseh rečeh, njena plamteča ljubezen do Boga in do bližnjega, njena junaška potrpežljivost, njena prav nebeška krotkost ter božja modrost. Skrbno in vstrajno si ogledujmo teh deset čednosti naše nebeške Matere ter se odločno in z veseljem

vadimo v njih toliko časa, da si jih prisvojimo. Blaženi Grinjon nato z ognjevitimi besedami opisuje neizmerno srečo tistih, ki posnemajo Marijo in njene čednosti. On pravi, da ti nosijo na sebi znak zveličanja ter polaga Mariji v usta sveto-pisemske besede: »Blagor tistim, ki ohranijo moja pota.« Zdi se, da hoče Marija reči: Blagrujem tiste, ki se vadijo v mojih čednostih ter hodijo s pomočjo božje milosti po mojih stopinjah. Srečni so v življenji, ker jim bom naklanjala obilico milosti in tolažil, in sicer mnogo več, kot tistim, ki me ne posnemajo tako zvesto; srečni bodo ob smrti, ki bo sladka, mirna, srečna; sama jim bom stala na strani v tej odločilni uri ter jih popeljala v veselo večnost; slednjič bodo srečni vekomaj v svetem raju v tovaršiji mojih zvestih služabnikov na mojem materinem domu. Kakor v nekakem zamaknjenju vzklika blaženi Grinjon veselo k Mariji: O presrečni tisti, ki se ne dajo premotiti od kake napačne pobožnosti do tebe, kakor tisti, ki nečejo posnemati tvojih čednosti in ne spolnovati zapovedi božjih, ter mislijo, da store zadosti, če le stopijo v kakšno bratovščino ali kako molitvico zmolijo ali kako malo pobožnost k tebi opravijo, ampak zvesto zasledujejo tvoja pota ter vdano poslušajo svete in povelja.

Da trikrat srečni vsi, ki se preblaženi Devici popolnoma izročijo ter so ji v vseh rečeh pokorni ter se samim sebi odreko, da tem lažje njene lepe čednosti posnemajo. Čutili bodo nad seboj prekrasne učinke te pobožnosti ter okušali njene sladke sadove. (Dalje.)

Mariji.

Káka radost me navda,
ko zagledam sliko tvojo,
jasna roža ti neba,
O Marija, božja Mati,
o Devica blažena!

Kak mi duša zaigra,
ko me zvon k molitvi vabi:
tebi moj pozdrav velja,
o Marija, božja Mati,
o Devica blažena!

In srcé se nasmehlja,
ko se, Mati, spomni nate,
krona zemlje in neba,
o Marija, naša Mati,
O Devica blažena!

Jelenji lovec.

Resničen dogodek. — Špansko spisal P. L. Coloma S. J.

I.

Eden izmed največjih nauk, ki jih ima v sebi sveto pismo, je ta, da vedno kaže božjo previdnost, kako dela na viden in zato čudovit način, ravno tako v velikih kakor v malih dogodkih človeškega življenja. Bog je tisti, ki ga vidimo zmagovati v vojskah, razdevati mesta, podirati prestole, pokončavati kraljestva; kralji so v njegovih rokah šiba jeze, s katero udari druge kralje; ljudstva so nesreča, s katero kaznuje druga ljudstva; moči zemlje pa dékle njegove pravice, ki na eno samo znamenje njegovo lahko pokončajo vesoljni svet. Nasprotno ga vidimo drugič držati zibko otrokovo, ki plava na vodah; položiti oljčno vejico v kljun golobov, ki se vrne v barko; voditi polet lastovke, ki ima oslepiti moža pravičnika; zagnati kamen pastirčka, ki si ga je izbral za kralja svojemu ljudstvu. In v tej združitvi velikih dejanj in malih pripetljajev, velikanskih prevratov in neznatnih dogodkov, razkrije človek ona čudovita pota, ki jih neka neskončna modrost družni in spleta z vsemogočno previdnostjo: vidi pred sabo in takorekoč pred svojimi očmi tisto sveto dobrotljivost, s katero Bog uravnava dogodke v dobro svojim otrokom; in v senci te ljubezni brez mej, in pod varstvom te moči brez mere, je človeku sladko spat kakor

otroku, ki ga čuvata ob njegovi zibki sladko srce materino in srčnost očetova.

In ta nauk ni nauk, ki ni več poraben, ampak nauk, ki ima veljavo za sedanje čase. Gotovo da je prešla tista doba očkav in prerokov, ki so kakor družina občevali z Bogom in sprejemali njegove ukaze po nebeških poslancih in čudežnih znamenjih. Toda resnica je starejša kakor čas, in ni podvržena ne starosti, ne smrti; časi so se predrugačili, ljudje so že drugi; Bog pa ostane vedno isti in včasih mu dopade, da odgrne zaveso, ki nam ga zakriva, da pokaže ljudem z čudežnimi dejanji, da je tista vsegamogočna roka, ki je ravnala odkrito in vidno dogodke in prevrate v svetopisemskih časih, ravno tista, ki še zdaj vodi skrita in kakor zagnjena ravno tako male pripetljaje kakor mogočne prevrate naših dni; da ravno tista očetovska skrbnost, ki je polagala živež pred roke Izraelcem v puščavi, ga polaga danes v roke siromaku, ki stavi vanj svoje upanje; da je ravno tako danes, kakor včeraj in jutri treba zamenjati v vseh jezikih pogansko besedo »slučaj« s tisočkrat blagoslovljeno besedo »previdnost božja«.

En tak dogodek hočemo povedati svojim bravcem z ravno tisto natančnostjo, kakor nam ga je povedal neki misijonar iz družbe Jezusove, ki ga je spet slišal iz

ust prevzv. g. nadškofa Jožefa Ignacija Arciga samega, ki je prvi razkril to čudo.

II.

V tistem najbolj vročem pasu Meksike, ki preprega deželo od vzhoda proti zahodu in ki mu pravijo Vroča zemlja, stoji vas z imenom Uakána, oddaljena kakih 300 kilometrov od Morelie, glavnega mesta pokrajine Mičoakanske. Uakána ima k večjemu 5000 prebivavcev in je vendar v tistem kraju, ki je najbolj redko naseljen v celi Mehiki, glavni kraj vseh vasi in selišč 100 km naokrog. Množina zveri, ki jih velika gorkota tudi po zimi tako razmnožuje, da mora človek strmeti, potem neprestane vročinske bolezni, rmena mrzlica in druge bolezni vročih krajev, držijo človeka proč od te krasne zemlje, bogate kakor ni nobena druga, kakor od smrtonosnega paradiža, v katerem človeku ni dano prebivati. Živalstvo in rastlinstvo se bujno razvija v vsem veličastju in lepoti; reke šumijo po dolinah, celi gozdovi palm, platan in sadnih dreves pokrivajo deželo in se vrstijo z gostimi šumami dragocenega lesa. Tukaj živijo tiste ptice s prelepim perjem, za katere se trgata veda in moda, prva za svoje muzeje, druga za svoje muhe; tukaj se nahaja divjačina vseh vrst, od zajca do leoparda, od jelena, ki ga je v velikanski obilici, do velikega ameriškega panterja, ki se odlikuje po pisanem kožuhu in potuhnjeni in zvijačni divjosti. In v sredi tega potratnega razkošja narave se najdejo tudi bogate žile železa, bakra, srebra, skrite v notranjščinah te negostoljubne zemlje, kakor da so jih nagajivi duhovi tam zakopali, da se norčujejo iz lakomnosti človekove . . .

Lenoba, katero goji in opravičuje velika rodovitnost zemlje in vročina podnebja, je splošna pregreha teh ubogih domačinov, ki izhajajo večjidel od starih naseljencev iz južne Španske. Vendar niso zvitega značaja, kakor večina lenih ljudstev, ki s svojo navadno krotkostjo zakrijejo, kadar je treba, še togoto. Na-

sprotno, ti ljudje so preprosti, gostoljubni, ponosni in tako srčni in bojeviti, kadar se sprejo in spoprimejo, da se še krempljev panterja iz njihovih šum ni tako bati kakor preostrega noža ali bodala, ki ga sučejo v svojih tepežih z ročnostjo in urnostjo brez primere. Sukati bodalo kakor nihče drugi, to je po njihovi besedi največja slava, ki jo iščejo ti nesrečneži.

H koncu leta 1868. je prišel k župniji sv. Janeza v Uakáni nadškof Mičoakanski, prevzv. Jožef Ignacij Arciga. Višji pastir je prvič prišel pogledat ta del svoje škofije in ubogo ljudstvo ga je sprejelo s takim navdušenjem, da je bilo vse iz sebe. V gostih rojih so prihajali možje in ženske dolj z gorá; prišli so iz svojih grap in dolin peš in na konjih in z veselimi vriščem, ki je imel na sebi mnogo otroškega in ne malo ganljivega, so tekli pozdravit nadškofa in dali so mu po svoji navadi vsak izmed njih kako darilo, ki je imelo za te ljudi v njihovi veliki revščini posebno vrednost.

»Jaz sem Vam pripeljal par junic.«

»In jaz par bikov,« je rekel drugi.

»Jaz pa to mlado žebico,« je pristavil tretji.

Vsakega je sprejel nadškof z očetovsko ljubeznijo in se čudil tej prisrčni radodarnosti, ki je bila prepričevaven dokaz, da se hvaležnost in pa ljubezen nikdar ne zapreta v srce in se ne omejeta na prazne besede; ampak da se hočeta kakor izvirek voda razliti v čist in rodoviten potok in se razodeti z zgovornostjo dejanj, četudi stane velike žrtve. Zakaj velike žrtve so bile res ti skromni darovi, ki jih je to ubogo ljudstvo poklonilo svojemu pastirju, in ki si jih on ni upal sprejeti iz usmiljenja do tolike revščine in tudi ne zavrtni iz spoštovanja pred toliko plemenitostjo. H koncu se je odločil, da ne sprejme teh darov, ki so si jih s tako težavo utrgali in da bi njegove odklonitve ne vzeli za ponižanje, jih je prosil, naj mu namesto tega dajo nekaj sadežev te dežele. In te-

daj so videli, da so ljudje nanесли na kupe kokosovih orehov, pomaranč, dinj in sploh sadja vseh vrst v toliki množi-

ni, da ga niso mogli spraviti v veliko in prostorno izbo, ki so jo odločili v ta namen. (Konec prih.)

Ali gremo v Ameriko?

»Ave Maria«, slovenski list za izseljence, piše v zadnji številki:

Tu imamo tako revne čase, da je le težko življenje. Stotisoči so brez dela. Drugo leto so zopet volitve, pravijo nekateri, da bo zopet velikansko brezdelje, če ne naravnost kriza, kakor pred petimi leti. Torej je samo želeti, **naj bi nihče ne prišel sem, ker še mi nimamo dela.** Po večini držav delajo samo toliko, da zaslužijo svoj živjež. V nekaterih premogovnih krajih delajo po dva ali tri dni na teden; drugod delajo vsak dan, pa jim kompanije ne puste veliko narediti. **Zato naj bi se vsakdo desetkrat prej premislil, predno se izseli v Ameriko.** Listi v domovini to le premalo povdarjajo in se ne zmenijo veliko ali pa prav nič za to, da bi ljudi odvracali od izseljevanja. Naj bi odseki Rafaelove družbe povsodi storili svojo dolžnost in širili misel: **Ostanimo domal!**

Tako piše ameriški list. Glejte, krega nas, da premalo svarimo ljudi pred Ameriko. Mi jih večkrat svarimo, pa jih še premalo. Tako slabo je zdaj za služek v Ameriki. To nam povedo tisti, ki so tam. Povejte to tudi vi drugim, ki tega ne berejo, pa se jih morda prijemele »amerikanska bolezen«.

Če pa že kdo na vsak način misli, da mora v Ameriko, naj gre čez **Trst**. Dobili smo nedavno pismo od nekega slovenskega dekleta iz Amerike, ki je šlo čez Havre (Haver), to je čez Francosko, kako grdo, neusmiljeno, živinsko in zverinsko so ravnali ž njo in njenimi tovarišicami. In vendar naši potniki gredo večinoma po tej najslabši poti, čez Havre. Če je čez Trst malo dalj po ladji, je pa toliko bližje po železnici, in ni treba prestopati po 10- do 15krat iz vlaka v vlak, dolgočasiti ter tam po kolodvorih ure in ure in čepeti v skrajno natlačenih vagonih. Te dni so v Trstu spustili v morje novo veliko ladjo, ki bo vozila silno hitro in dohitela ladje, ki vozijo po krajši črti.

Toda najbolje pa je: nikjer v Ameriko — ne čez Trst ne kje drugod — razen onih, katerih tukaj omenimo: V mestu Jolietu bi radi sprejeli še nekaj slovenskih deklet v starosti 15 do 23 let, ako jih je volja stopiti tam v samostan. Sedem Slovenk je že tam. Če katera želi, se lahko obrne na uredništvo »Bogoljuba« ali pa naravnost na ta-le naslov: Sister M. Perpetua, 809 Scott Street, Joliet, Ill., U. S. America.

Vsem drugim pa kličemo, kakor nam Amerikanci sami svetujejo: **Ostanimo domal!**

/// Bogata dušna blagajna.

Za praznik sv. rožnega venca.

Ker smo v rožnovenskem mesecu, naj mi bo dovoljeno, da nekaj omenim o dominkanski bratovščini sv. rožnega venca, katera mnogim še ni znana. Želeti je, da bi v to družbo pristopili vsi Marijini častivci. To je bogata

Marijina blagajna, da lahko veliko dušnih dolgov poplačamo. Poglejmo koristi in dolžnosti, katere imajo udje te družbe!

Ako stopiš v to družbo, postaneš deležen vseh dobrih del celega dominikan-

skega reda, cele po vsi zemlji razširjene glavne bratovščine sv. rožnega venca. Udeležuješ se vseh sv. maš, sv. obhajil, rožnih vencev, molitev, prošenj, postov, nočnega čuvanja, zatajevanja, ki ga dan na dan opravljajo po vseh dominikanskih samostanih za menihe in nune, v tretjem redu sv. Dominika ter ga izvršuje na milijone in milijone udov rožnovenske bratovščine.

Udje rožnovenske bratovščine so tudi v posebnem Marijinem varstvu. Vsi udje so kot neka skupna družina sv. Dominika, kot bratje in sestre, nad katerimi posebno čuva skrbno materino oko Marijino. Vstopi v rožnovensko bratovščino, pa bi pod Marijinim plaščem. Tukaj je dobro biti v življenju, posebno pa na smrtno uro. Kaj ti bo mogel storiti hudobni duh? Prav nič!

Še en dobiček ti moram povedati, katerega imaš, ako stopiš v družbo. Deležen postaneš veliko popolnih in nepopolnih odpustkov. Ako si moder, poslužuj se teh dobrot in radodarnosti sv. Cerkve; tako poplačaš že tukaj, čene vsega, pa gotovo veliko dušnega dolga. Lahko pomagaš še drugim, živim in mrtvim. Taki odpustki so odpuščeneje časne pokore, ki jo moramo prestatj tu ali na onem svetu. Tukaj z malim trudom veliko plačaš, tam boš z velikim trpljenjem plačal malo. Izberi lažjo pokoro! Kaj moraš storiti, da si deležen teh velikih duhovnih dobrot, kakšne dolžnosti ti nalaga dominikanska bratovščina? Prav lahke! Če jih kedaj ne bi mogel izpolniti, vedi, da ne vežejo pod grehom. Grešiti torej ne moreš, kakor nekateri mislijo, da bi grešili, če bi ne mogli kedaj moliti. Torej brez vse skrbi! Dolžnosti so te-le:

1. Vsak teden izmoliš vse tri dele rožnega venca. Enkrat v tednu veselega, n. pr. v ponedeljek ali četrtek, enkrat žalostnega, n. pr. v torek ali petek, enkrat častitljiv del n. pr. v sredo, v soboto ali nedeljo. Mesto da bi cel teden molil le en del, boš spremenil trikrat, kar je še bolj prijetno, ker razlika mika. Ako pa

kar enkrat vse tri odmoliš, si potem prost cel teden. To storiš lahko v poletnem času ob nedeljah. Lahko pa moliš ali sam zase ali skupno, kakor ti kaže; lahko doma, ali v cerkvi, med mašo, po poti, lahko pokrit, če je slabo vreme; kleče, stoje, — kakor ti drago. Če ne moreš izmoliti enkrat en del, lahko za enkrat moliš samo en odstavek, to je eno skrivnost. Tako bi n. pr. med tednom molil po en odstavek, v soboto in nedeljo pa en del, pa imaš v tednu vse tri dele. Grajati pa se mora navada, da nekateri, ko je več dela, tako molijo rožni venec, da molijo samo po pet češčenamarij, da prej končajo; naj bi rajše molili po deset češčenamarij, pa manj odstavkov. Samo za pet češčenamarij se ne dobi nikakih rožnovenskih odpustkov razven onih križarskih, ki se dobijo tudi za posamezne jagode. Koliko jih je, ki molijo rožni venec vsak dan, pa se ne upajo vpisati. Koliko bi več dobička imeli!

2. Vpiši se pri taki bratovščini, kjer je cerkveno ustanovljena ali pri pooblaščenem duhovniku. Če moreš, pojdi sam tje; zadostuje pa tudi, da le svoje ime tje pošlješ ali da kdo drugi zapiše. Vpiši se, kolikor mogoče kje v bližini, ako je ne bi imeli doma. Ako ne veš nikamor se obrniti, piši menj in te pri nas vpišem; rad bi, da tudi ti deležen postaneš te duhovne dobrote.

3. Imeti moraš blagoslovljen molek nalašč v ta namen. Dobri so tudi stari, da se le blagoslovijo. Imeti morajo po pet odstavkov. Taki po šest odstavkov se ne morejo blagosloviti za dominikansko bratovščino. Za križarske odpustke se mora še posebej blagosloviti. Imeti moraš svoj lasten molek. V slučaju, ko jih več skupaj moli, zadostuje, da ima le eden pričujočih blagoslovljen molek in nanj moli. Vsi drugi dobijo odpustke, ako so le vpisani. Molek se ne sme izposojevati, da bi molil sedaj ta, sedaj oni; tako se odpustki izgubijo. Po mnogih (hišah) družinah imajo tako imenovane hišne rožnevence. Visi kje na

steni, pri vratih in sedaj moli ta, sedaj drugi. Molek se ne blagoslovi za hišo, ampak za določeno osebo; ne moli hiša, ampak osebe v hiši. Če je že hišni rožni venec, naj moli nanj vedno le ena oseba n. pr. oče ali mati. Če pa drugi moli, naj moli na svojega. Če so se s takim izposojevanjem izgubili odpustki, naj se molek na novo blagoslovi. Če kdo molek samo poljubi, se odpustki ne izgubijo. Vsak naj svojega nosi pri sebi!

To je ob kratkem prava dominikanska bratovščina presv. rožnega venca, ki je tako bogato obdarovana od sv. Cerkve. Komur je res kaj mar za svoje zveličanje, za srečno prihodnjost, bo vstopil vanjo.

Razen te prvotne imamo še dva druga načina te molitve, ki sta nastala poznejše. To je bratovščina živega rožnega venca in družba vednega rožnega venca ali častna straža Kraljice presv. rožnega venca, imenovana tudi ura rožnega venca. Prva je nekaka šola za rožni venec, za začetnike, za take, ki bi res ne mogli v tednu izmoliti vseh treh delov. Ker petnajsteri udje vsak mesec menjavajo skrivnosti in ker se morajo umrli udje namestiti z novimi, je to zelo neprijetno in se rado zmeša. Poprej je ta način molitve pri nas bil zelo razširjen, po mnogih krajih ga imajo še. Hvalevredno pri tem je posebno to, da udje preskrbijo več sv. maš. To je največji dobiček od te družbe. Želeti pa je, da se povsod ustanovi poleg te še dominikanska prvotna družba. Oni odstavek, ki se ima moliti, bi se lahko molil mesto odstavka za duše v vicah, ker ta ni neobhodno potreben pri rožnem vencu in se lahko izpusti; odpustki so podeljeni za pet odstavkov. Ta način molitve se je vpeljal, da se je molitev sv. rožnega

venca zopet poživila, ker so bili začeli opuščati to lepo Marijino pobožnost. Sedaj, ko je rožni venec zopet v časti, se lahko opusti, dosegel je svoj namen.

Drugi način je ura rožnega venca. Pri nas je še nov in se skuša vpeljati; s kakim uspehom, pokazala bo prihodnjost.

To bo organizirana Marijina četa ali armada. Naj vam povem, dragi mi vojščaki v ti častni straži nebeške Kraljice, kaj bi jaz rad in kaj je tudi namen te družbe. Eno uro v letu moliti vse tri rožne vence, to je malo za Marijinega častivca! Vem, da vsi že več storite kot zahteva ta družba. Ali ne bi bilo lepo in vam v korist, v čast Mariji, da bi vi vsi pristopili v dominikansko bratovščino, katero sem tu opisal? Mnogi, vem, da ste že v ti družbi, mnogi pa tudi ne. Kateri torej še niste, ste povabljeni, da pristopite. Tisto uro v letu bomo pa navrgli kot posebno znamenje naše ljubezni do Kraljice sv. rožnega venca, da pridobimo sebi in vsem udom srečno zadnjo uro. To je tudi namen ti družbi. Skoraj vsako uro umirajo naši bratje in sestre, borijo se s smrtjo in peklom, stopajo pred sodbo, trpijo v vicah: ali ni torej prav, da jim pridemo na pomoč v tem boju, da vsako uro stojimo na straži z našo Kraljico in spremljamo svoje sobrate v srečno večnost? Stojmo s tem orožjem tudi na straži, da ne prodre sovražnik nevere med verne Slovence! Vsi udje častne v družbo dominikansko! Ako je kje blizu ta bratovščina, pristopi tje, ako pa ne, oglasite se pri meni. Vrhovni voditelji posameznih krajev in voditelji posameznih vencev, poskrbite za svoje čete, da se to zgodi!

V Studenem pri Postojni.

Dominik Janež, župnik.

K obletnici jeruzalemskega romanja.

Že enega leta je doba minula, odkar je čez morje nam ladija plula, nas varno zibala vrh morske gladine v deželo, ki vzbuja nam sladke spomine.

Gospod nam izpolnil je želje goreče, deležni postali smo vzvišene sreče: spoštljivo smo blažena tla poljubili, na katerih trpel je Zveličar premili.

Jeruzalem, Betlehem, svete nam kraje, brez nehanja zrla oko bi najraje. To čuvstva nam sveta bi v srcih budilo, da lažje peklensko bi zmagali silo.

To v srcih budilo nam živo bi vero, nasitilo srčnih želja tisočero; saj vsa Palestina kot krasna svetinja nas božjih dobrot in ljubezni spominja.

A znova tja iti zdaj nam ni mogoče, kako bi nasitili želje si vroče? Spomin, ki ne moti ga silna daljava, pogosto v te blažene kraje naj splava.

Kjer srečni krepčali smo duše si lani, tja priti zdaj silna daljava nam brani. Zato razdrobimo duha si okove, pa znova nam sreča na krilih priplove.

Br. Gervazij.

V Galileji in Egiptu.

(Spomini »Galilejcev«. — Piše Iv. Kogovšek.)

Gospod urednik me je naprosil, naj vam ob kratkem popišem pot onih trinajsterih, ki niso marali takoj z drugimi romarji domov. Za romanje v Galilejo jih je bilo izprva namenjenih precejšnje število. Že ko smo dobili doma v roke poziv na romanje, je ta in oni — tudi jaz sem bil tistih eden — nekam nevoljno zmajeval z glavo, češ, ta pa že ne bo prava! Tako daleč, pa samo Jeruzalem gledat, tisti Jeruzalem, ki ni imel za našega Zveličarja drugega kakor črno nehvaležnost in bridko smrt? Da, ako bi šli še v Nazaret, na galilejsko morje, na Tabor, to bi bilo še komu podobno; toda sam Jeruzalem! . . . In dozorel je v mojem srcu sklep: Pojdem, toda samo, ako gremo tudi v Galilejo! — Po pravici vam pa povem, da taki inenaki pomisleki niso bili kaj posebno upravičeni. Odkrito rečem, da ako bi tudi res ne bil videl nič drugega kakor samo Jeruzalem in okolico kakor drugi romarji, do smrti bi se ne kesal te poti. Toda, še manj mi bo žal dolgega pota, ker se mi je izpolnila še druga želja, da sem videl Galilejo in še toliko drugih znamenitih krajev. Gotovo so te misli tudi vsi drugi tovariši »Galilejci«. Spomin na to pot nam pač ne izgine vse življenje iz spomina.

Strašili so nas, kar se je dalo, da bi nas odvrnili od te — vsaj po sodbi nekaterih — če ne ravno pregrešne, pa vsaj skrajno predrzne nakane. No, in tako nas je ostalo na vse zadnje še celih 13, recimo »Galilejcev«, katero ime smo si s ponosom nadeli in gotovo tudi v polni meri zaslužili.

Številke 13 se nismo ravno ustrašili, dasi pomeni nekaterim vso nesrečo, ki si jo je mogoče misliti. Pravzaprav nas je bilo z g. Eberweinom, ki ga omenja zadnji »Bogoljub« že itak 14, z ljubeznjivim našim spremljevalcem g. patrom Benignom Snojem in z dragomanom pa celo 16, torej že lepa družina, da bi se nas celo kaki ciganski Beduini ne upali lotiti kar tako meni nič, tebi nič.

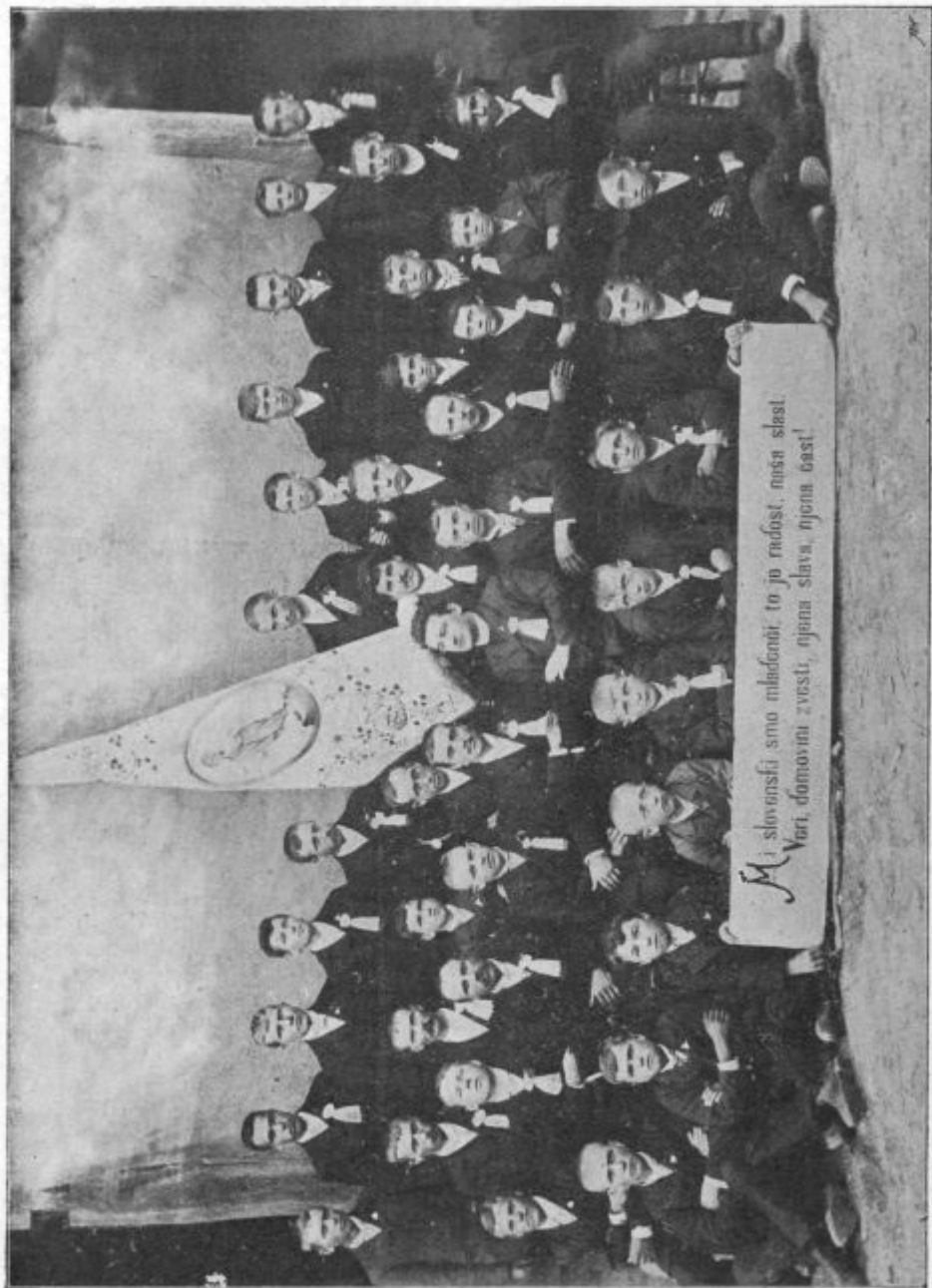
Ampak nekaj moram takoj od začetka povedati in poudariti, ker se spodobi: Dobremu in skrbnemu patru Benignu bodi na tem mestu od vseh nas »Galilejcev« izrečena prvemumu za Bogom in nebom najprisrčnejša hvala za vse! Kar je bil angel Rafael Tobiju, to je bil nam »Galilejcem« pater Benigen na vsem našem nadaljnjem potovanju! V njegovi družbi so se nam vrata po raznih samostanih in »casa nova-h« odpirala kar sama od sebe in povsod smo se čutili kakor doma, bodisi tam gori pod snežnim Libanom na bregovih galilejskega morja ali doli v Egiptu na robu afrikanških puščav. Vseh 14 dni smo romali veselo in brez vsake nezgode po vseh naših potih, kakor boste videli in slišali. Srečno torej v božjem imenu na pot!

To vam je bil dirindaj tisti petek jutro po romarskih hišah v Jeruzalemu, ko so se romarji pripravljali na odhod. Malo težko je bilo temu in onemu pri srcu tisto jutro. Nekaj ga je vleklo domu, nekaj pa ga je z nepremagljivo silo priklepalo nazaj. Ali sree morda čuti, da je na takih svetih krajih nekako bližje svojemu pravemu domu? Tudi meni, vem, da bi bilo hudo, ako bi bil moral

odhajati že tisto jutro. Tako sem pa nekam hudomušno sam pri sebi zapel: »Mi pa ne gremo dam' . . .«

Kar nas je ostalo še v Jeruzalemu, smo se za par dni vsi nastanili v frančiškanskem

stanili so se v našem hospicu. Bili so večinoma postarni, vmes precej duhovnikov v dolgih sutanah. Govorili niso veliko, hodili so tiho, nekam boječe in bržkone smo se jim zdeli mi nekam razposajeni. Glasni smo bili

Mladeniška družba v Šmarju pri Jelšah.

gostišču »Casa nova«. Isti dan smo dobili novo družbo. Pri jafskih vratih je zablestela lilijska zastava svetega Ludovika in veličastni spevi kraljevega pevca so zadoneli po mestnih ulicah. Prihajali so francoski romarji iz ameriškega mesta St. Louis. Na-

res mnogo bolj kakor oni, dasi nas je bilo le majhno omizje. Kranjec je pač Kranjec, deni ga, kamor hočeš!

Do odhoda v Galilejo smo imeli še cela dva dni in pol, do nedelje opoldne. Kam ta čas? Mesto si še dobro ogledamo in nadome-

stimo, kar smo v naglici prezrli. No, skrbni patri frančiškani so imeli še nekaj prav posebnega pripravljeneza za nas.

I. Emavs.

»Jutri zjutraj pojdemo v Emavs!« Tako so nam v našem gostišču povedali prejšnji večer. Kakor nalašč se nam je nudil do odhoda v Galilejo čas še za ta obisk. In kakor ralašč ravno Emavs! Z nekim posebnim veseljem smo se pripravljali na to pot. Vsako leto spremljamo v duhu na Velikonočni ponedeljek Zveličarja z učencema na tej poti in vsaj meni se izlepa ni kaka druga evangeljska zgodba tako priljubila kakor ravno ta. In tako pojdemo sedaj tudi mi v pravi, resnični Emavs, potem ko smo spremljali svojega Gospoda na Kalvarijo in v božji grob! Res, posebni občutki ti morajo navdajati srce ob tej misli!

V petek jutro ob osmih so nas že čakali oslički pri »novih vratih«. Nekam nenavadno tiho in mirno se nam je zdelo po ulicah. Trgovine so bile izvečine še zaprte in celo običajna jutrovska pesem: »bakšiš, bakšiš . . .« je utihnila za nekaj časa. Poznalo se je, da je večina romarjev že odšla. Glavni šunder se je za nekoliko časa vnel okoli oslov, ki smo jih junaško zajahali.

Emavs leži kake tri ure hoda severozahodno od Jeruzalema. Dolgo časa so se učenjaki pričkali, kje je pravi Emavs. Nas ti učenjaški prepri ne brigajo dosti. Bodi nam dovolj, da je dandanes večina razlagavcev svetega pisma te misli, da je bil evangeljski Emavs res tam, kjer ga kažejo dandanes frančiškani, zraven turške vasi El-Kubebe, kamor nas pelje danes naša pot.

Nekoliko časa peketajo oslički po prašni cesti, toda kmalu krenemo na ozko, kameno stezo preko rjavega, peščenega brega nizdol. Pot je večkrat podobna tesnemu, skalnatemu žlebu in je tupatam kaj strma in nerodna, a živalice stopajo začuda varno in gotovo. Seveda smo šli počasi. Gotovo tudi modri jutrovske oslički poznajo znani izrek kranjskega polža, ki je sedem let čez plot lezel, navsezadnje pa raz vrh telebil in dejal, da »naglica ni nikjer dobra«. In vkljub temu sta osel in polž pri nas skoraj na enako slabem glasu. Očividna krivica! Srečno smo prehodili »devet dolin, devet gor«, kakor pravi narodna pesem. Dosti manj jih ni bilo. Pa se res strašno vleče ta pot, enkrat gor, drugič dol, vidiš pa drugega malo kot pesek in kamenje. En grič mi je bil všeč, ki smo šli čezenj. Pravijo mu »Nebi Samuil«. Turki trde, da je gori pokopan prerok Samuel. Ob

času križarskih vojsk je stala tu lepa cerkev in samostan.

Goro so imenovali »hrib veselja«. Odtod so namreč romarji od Jafe gredoč prvič zagledali Jeruzalem in samega veselja jokali in poskakovali. Sedaj je na tem kraju turška mošeja in par raztrganih bajt. Za dober bakšiš smeš gledat Samuelov grob in na vrh minareta (stolpa) uživat razgled, ki je odtod res kaj lep. Za vse to mi nismo imeli časa, ampak smo hiteli dalje. Vidi se itak z vrh hriba vsa Saronka planjava do Jafe in do morja ter daleč notri v Samarijo. Tja proti Samariji so nam kazali kraj, kjer sta Marija in Jožef na potu iz Jeruzalema pogrešila 12letnega Jezusa.

Pošteno izkuhani od vročine smo po trurni ježi srečno zagledali v prijazni ravninici svoj cilj, frančiškansko naselbino Emavs. Najiminitnejša točka tega kraja je krasna cerkev, ki je bila posvečena šele pred dvema letoma. Stoji natanko na prostoru, kjer je stala cerkev že v prvih stoletjih po Kristusu, na kraju, kjer se je vršila znamenita zgodba pri lomljenju kruha, kakor nam tako lepo pripoveduje evangelij na Velikonočni ponedeljek. Kakor trdi ustno izročilo, je bila ona gostilnica last Jezusovega učenca Kleofa, nekaka njegova pristava. Ostanke Kleofove hiše še kažejo v cerkvi. Kos zidu se razločno pozna v zakristiji, drugi pa v cerkvi na tleh ob levi vrsti stebrov. Pokrit je ves z marmornimi ploščami. Takoj zraven, sredi leve stranske ladje, je dragocen marmornat oltar na kraju, kjer se je razodel Zveličar učencema. Tlak je ves pokrit s krasnim, pisanim marmorjem. Vsa cerkev je polna spominov na čudezni dogodek, ki se je vršil na tem kraju. Na velikem oltarju so lepe lesene, barvane podobe Jezusa in učencev pri mizi v naravni velikosti. Umetniško dovršena je lepa oljnata slika na steni, ki predstavlja isti dogodek. Vsa svetopisemska zgodba, kakor se je godila, se vrsti v posameznih slikah in besedah na barvanih oknih po stenah. Eden stranskih oltarjev je posvečen sv. Simonu, ki je bil za apostolom Jakobom jeruzalemski škof. Ustno izročilo namreč pripoveduje, da je bil drugi učenec, ki je šel s Kleofom v Emavs, njegov in Jezusov sorodnik, prav ta Simon.

Cerkev je zidana kakor starokrščanske bazilike; v sredi visoka ladja z okni v zgornjem nadstropju, ob vsaki strani pa nižja ladja, ločena od srednje po marmornatih stebrih. Meni se zdi ta cerkev ena najlepših v Sveti deželi.

Zadaj za durmi v levi zadnji steni je vzidana znamenita spominska plošča. Pove

nam, da počiva tu truplo blage francoske grofice pl. Nicolai, ki ima neprecenljive za-sluge za cerkev in ves ta kraj. Večino svojega življenja je preživela v Emavsu v molitvi in dobrih delih. Vse svoje imetje je žrtvovala cerkvi in samostanu. V poslopju tu zraven kažejo njeno sobico. No, to bi se zavihal nosek marsikateri grofici, ako bi ji odkazali tako stanovanje! Majhna, sicer prijazna sobica je; ob steni klečavnik, križ in podoba Matere božje; ob drugi steni omara, v kateri vidiš še vso skromno zapuščino pobožne grofice: majhen kovčeg, slamnik, solnčnik in nekaj obleke. To je vse, a je bilo malone tudi vse takrat, ko je še ona tu notri živela. Pač tudi najimenitnejša kraljica ni za las bogatejša ob svoji smrti, kaj ne? A kdo ponese več seboj na oni svet, je pa drugo vprašanje.

V zadnjem času so si postavili frančiškani tudi nov samostan. Prejšnji je sedaj »casa nova«, hiša za romarje. Tu imajo tudi šolo in nekaj konvikt, zavod za svoje gojence, bodoče redovnike. Nas so zelo prijazno sprejeli. Odkazali so nam lične sobice, kjer smo tudi eno noč ostali. Peljali so nas na krasni vrt, ki se je zdel vsaj meni nekaka miniatu-ra, pomanjšana slika prvega raja. Več okusnega grozdja, sladkih smokev, rožičev itd. si moreš komaj še kje misliti skupaj kakor na tem vrtu! Bilo nam je tudi kar vse na razpolago. Treba je bilo precej premagovanja, da se nismo poslužili teh dobrot do škode.

Blizu tega vrta, pa tudi v vrtu samem so ostanki starega kopališča, če ne iz judovskih, pa gotovo iz rimskih časov. Kameniti bajerji so bili polni vode. Ne daleč proč je grič, ki vodi nanj od samostana lepa cesta. Frančiškani so ga kupili od Turkov in so ga že lepo obdelali in zasadili. Na njem zidajo majhno pristavo. Znotraj so prostorne votli-

ne in kakih deset vodnjakov, bržkone še iz judovske dobe. Zasledili so na griču sledove rimskih utrd. Mimo njega vodi dobro ohranjena rimska cesta, ki se da zasledovati daleč tja nazaj proti Jeruzalemu. Dobro se pozrajo ob nji blizu samostana ostanki nekaterih rimskih hiš. Vse to nam kaj lepo potrjuje svetopisemsko zgodbo, da sta šla učenca v vas (castellum — majhna trdnjavica), po imenu Emavs. — Blizu tega kraja imajo svoj samostan sestre boromejke.

Drugo jutro smo v znameniti cerkvi maševali in po kosilu smo se poslovili od gostoljubnega kraja. Vrnili smo se v Jeruzalem drugod, namreč po prijazni poti med rodovitnimi, precej zelenimi dolinicami, kjer sta šla ona dva svetopisemska učenca. Zato imenujejo to pot tudi »pot učencev«. Ustno izročilo kaže tudi kraj, kjer se jima je pridružil Zveličar. Sredi pota smo srečavali mnogo delavcev, povečini zidarjev, ki so se vračali iz mesta. Popraševali so nas, koliko je ura in gledali na sonce, ki je imelo vsak čas zaiti. Nesrečni »ramadan«! Dokler ne zaide sonce, takrat nekako ob pol sedmi uri, ne sme Turek vtakniti nobene reči v usta, tudi ne popiti kapljice vode. In ubogi reveži so bili izmučeni od vročine dneva in težavnega dela, da so se človeku zasmilili v dno duše! — Ko se je delal mrak, smo bili v mestu.

Razjahali smo vsak svoje živinče in se podali v svoje stanove, zopet bogatejši za enega svojih najlepših spominov našega Gospoda. Kako pristrčno nam je pač molila duša v spominu na Emavs: »Gospod, pri nas ostani, ker se že mračí in se dan nagiba k zatonu!« Da, ostani pri nas posebno takrat, ko se nam nagne dan k zadnjemu, večnemu pokoju . . .

(Dalje prih.)

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

† **Kardinal Moran.** V Avstraliji je umrl kardinal Moran, nadškof v mestu Sidney; dosegel je starost 81 let. Pokojni kardinal je bil rojen na Irskem ter je bil škof v Avstraliji od leta 1884. dalje; bil je prvi kardinal v Avstraliji.

Knežji novomašnik. Dne 15. avgusta je opravil prvo sveto mašo v grajski cerkvi Grünberg pri Nepomuku na Češkem princ

Hervart Auersperg. Novomašnik je dovršil gimnazijske študije pri jezuitih v Kalksburgu, bogoslovne pa v Inomostu.

Umrl je tudi kardinal Janez Kniaz de Kozielsko Puzyna, poljski nadškof v Krakovu. Rojen je bil leta 1842, kardinal je postal l. 1901.

Ureditev cerkvenih praznikov stopi v veljavo, kakor čujemo, z novim letom 1912. Sv. Stolica bo vpoštevala še želje nemškega epi-

skopata, kakor tudi nasvete avstrijskih škofov, ki bodo v bodočih dneh imeli skupno zborovanje. Sveti stolici je na tem, da bi bila povsod edinost glede zapovedanih praznikov.

Tudi Poljaki so imeli svoj katoliški shod. Zborovali so od 26. do 28. avgusta v Przemyslu. Navzoči so bili najodličnejši poljski plemiči in učenjaki, kakor tudi preprosti kmetje in delavci. S katoliškim shodom je bil tudi združen kongres Marijinih družb in vseh katoliških društev na Poljskem. — Med drugim se je na shodu mnogo govorilo o boju zoper nenravnost in zoper umazano literaturo; zahtevalo se je, naj država izvede reformo nravnstvenih zakonov.

Visoki gosti so bili tekom tega poletja v samostanu v Einsiedeln (Švica): Kardinal Maffi iz Florence; sloveči zvezdoslovec škof Radini iz Bergamo; kardinal Arcoverde iz Rio de Janeiro; nadškof Netzhammer iz Bukarešta; škof Tritschler iz Yukatana v Meksiki; kakor že več let, se je mudil ondi tudi rimski kardinal Rampolla.

Skrb za nravnost. Proti nenravnosti se je dvignila zadnji čas tudi Amerika. V Pensilvaniji je bila sprejeta postava, ki prepoveduje vse nenravne, bogokletne in pohujšljive gledališke predstave.

Katoličanov na Kitajskem je po najnovejšem štetju 1,210.000 in 390.000 katehumenov. Zetev je še velika, če pomislimo, da šteje Kitajska veliko čez 400 milijonov prebivalstva.

6000 kongreganistov se je bilo zbralo dne 27. avgusta na prvem splošnem zboru Marijinih otrok v Feldkirch-u na Predarlškem. Navdušene govore so imeli: deželni glavar Rhomberg, škof Gross, grof Resseguiet z Dunaja in profesor Hilgenreiner iz Prage.

Sv. maša na ledeniku. Dne 20. avgusta je bila sveta maša na Monterosa, na italijansko - švicarski meji, v višini 4559 m. Navzočih je bilo veliko hribolazcev.

Verska nevednost na Francoskem. Nedavno je neki francoski časopis stavil javnosti vprašanje: zakaj je toliko verstvene nevednosti med francoskim narodom? Odgovarjali so razni ljudje, učenjaki in preprosti, duhovniki in svetovniki ter iskali vzrokov od daleč in od blizu. — Najkrajši odgovor je pa na dlani; glasi se: Zato, ker so framasoni verstveni pouk izključili iz šol. — Tako hočejo liberalci tudi pri nas; ako ne bo pošteno ljudstvo na straži, pa bodo združeni nasprotniki katoliške Cerkve, soc. demokrati in liberalci, prodrli.

Katoliški pomočniki. V Avstriji imamo točasno 166 društev rokodelskih pomočnikov z 8218 člani. Častnih članov štejejo vsa ta

društva 8252. Zveza vseh označenih društev po Evropi ima pa skupno 210.966 rednih in častnih članov.

Dvanajsti milanski katoliški shod. Dne 3. septembra je bil sklican v Sesto shod katoliških Italijanov. Zbralo se je bilo 22.000 dobro organizovanih katoličanov pod predstvom kardinala Ferrari. Število katoliških organizacij je od lani naraslo za 136. Zborovalci so se posvetovali, kako naj katoličani zabranijo, da se prostozidarstvo in liberalstvo ne bo polastilo vseh važnejših postojank in vseh odločilnih mest. Nevolja se je izražala, da italijanska vlada podpira soc. demokrate, da hoče razkristjaniti šolo itd.

Dunaj. Škofijski list dunajski objavlja papeževo pismo, ki imenuje bivšega tržaškega škofa in dosedanjega naslovnega nadškofa dr. Nagla za dunajskega knezonadškofa.

100.000 K za katoliško visoko šolo. Društvu za ustanovitev vseučilišča v Solnogradu je zadnje dni darovala neka visoka oseba 100.000 K z željo, da bi kmalu prišlo do ustanovitve katoliške univerze v Avstriji. Visoki darovavec obenem zagotavlja, da je na merodajnih mestih poskrbljeno, da se bo to vprašanje ugodno rešilo. — Društvo ima sedaj že nad tri milijone kron premoženja.

Duhovski poklic. O tem za Francijo tako važnem vprašanju je pisal škof Marty iz Montauban-a svoji duhovščini med drugim tudi tole: »Dajte nam mašnikov, svetih mašnikov! Vsa bodočnost naše škofije je odvisna od tega. Pomirjajte svoje vernike, ki so v strahu radi tega, ker so nas brezbožni možje na vladnem krmilu oropali, ker nas bi radi do smrti preganjali, in ker bi nam v imenu prostosti radi vzeli vsako prostost. Poudarjajte, da Bog hoče duhovnikov, da jih bo varoval in dal vsega potrebnega za življenje«.

Dunaj se pripravlja za evharistični kongres leta 1912. V Madridu so spravili pod streho 100.000 tujcev, Dunaj jih lahko še veliko več. Dela se na to, da bi vsi avstrijski narodi bili zastopani pri slavnosti v narodnih nošah.

Po domovini.

V ljubljansko semenišče se je doslej oglasilo 26 kandidatov - bogoslovcev.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji: Župnija Duplje na Gorenjskem je podeljena č. g. Petru Bohinjec, župniku v Škocijanu pri Mokronogu. — Za bogoslovnega profesorja v Ljubljani je imenovan dr. Zore, katehet na kn. šk. zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu.

Duhovne vaje za duhovščino ljubljanske škofije so bile letos v kn. šk. zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano. Udeleževalo se jih je 114 duhovnikov, povečini domačinov; vodil jih je znameniti govornik iz družbe Jezusove P. Volbert.

Škofijska sinoda v Mariboru (od 28. do 30. avgusta) se je vršila v lepem redu in z običajno slovesnostjo. Navzočih je bilo 238 duhovnikov lavantinske škofije.

Duhovniške izpremembe v lavantinski škofiji: Č. g. dr. M. Slavič, nemški pridigar v Celju je imenovan za profesorja bogoslovja v Mariboru. — Č. g. M. Petelinšek, stolni vikarij v Mariboru je postal katehet na meščanski šoli. — Č. g. A. Tkav pride za stolnega kaplana v Maribor; za vikarja pa č. g. Ivan Bogovič, kaplan pri Sv. Magdalen; na njegovo mesto pride č. g. Fr. Šegula iz Laškega trga. — Nastavljen je novomašnik Fr. Osterc kot kaplan pri Sv. Martinu na Pohorju. — Č. g. Pavlič pa kot II. kaplan v Laškem trgu.

Imenovan je bil ob priliki birmovanja č. g. J. König, župnik na Vinici za kn. šk. duhovnega svetnika.

Potrjeni odpustki. Sveti oče Pij X. so vsled prošnje kn. šk. ordinariata v Ljubljani dovolili, da odpustek 50 dni velja tudi za krajši krščanski pozdrav »Hvaljen Jezus! — Vekomaj. Amen.« Tega odpustka je deležen vsakdo, kolikorkrat pozdravi, enako tudi tisti, ki odzdravi. Zato je želeti, da bi se zdaj te krajše, za pozdrav bolj pripravne oblike oprijeli. Marsikje so se je že.

Blagoslovljenje velikega »Ljudskega doma« v Ljubljani je bilo 17. septembra ob navzočnosti številnih zastopnikov cele Slovenije. Blagoslovne obrede je opravil preč. g. kanonik Šiška v spremstvu več duhovnikov. Ob tej priliki je imel tudi primeren nagovor; primerjal je ta novi dom srcu, iz katerega naj poteka kri krščanske naobrazbe, verskega in narodnega navdušenja do zadnjega kotička zemlje slovenske. Ker pa brez božjega blagoslova ne more obstati in napredovati nobena človeška naprava, zato je g. govornik pozival navzoče, naj se združijo z njim v molitvi k dobrotljivemu Bogu, ki naj siplje svoj blagoslov na novo stavbo in na vse, ki se bodo zbirali v lepih prostorih.

V Gorici je bil 31. avgusta sestanek voditeljev Marijine družbe za Primorsko, in sicer v »Marijinem domu« goriške Marijine družbe. — Za profesorja dogmatike na osrednjem bogoslovnem semenišču je imenovan preč. g. Hektor Delfabro iz Gradiške. — † Monsignor Alojzij Tomsig, kapiteljski dekan, je umrl 27. avgusta po kratki bolezni v Gorici. Prejšnji teden se je podal v Trbiž v letovišče, a ga

je neki dan na cesti prijelo slabo. Prišla sta mu na pomoč dva vojaška zdravnik. Potem se je kmalu vrnil v Gorico. Pokojnik je bil star 64 let. Služboval je več let v Furlaniji, potem pa kot katehet v Gorici v raznih šolskih zavodih. Leta 1898. je bil povzdignjen v kanonika in imenovan za kapiteljskega dekana. Naj v miru počiva! — Svete birme ne bo letos v šempeterskem dekanatu, kakor je bilo prej določeno, izvemši župnije Dornberg. Tam bo ekscelenca prevzvišeni knez in škof isto delil koncem meseca oktobra ali pa v začetku novembra. Drugod se pa opusti z ozirom na slabo letino, povzročeno po suši. — V oglejski cerkvi se je zopet pričelo nadaljno izkopavanje in raziskavanje starin, katero se je lansko leto vsled ministrskega ukaza ustavilo. Čudno se človeku zdi, ko stopi v to cerkev v sedanjem stanju. Cele plati tal so nad dober meter izkopane ter okoli in okoli z deskami zagrajene. Krasni starodavni mozaiki se nudijo gledavcem, in sicer iz prvih časov krščanstva, najbrže že iz tretjega ali četrtega stoletja po Kristusu. Mozaiki predstavljajo dogodbe iz sv. pisma, n. pr. zgodbo Jonovo. Lepo izdelani so tudi drugi okraski. Toda pobožnemu vernemu kristjanu ne napravi ta cerkev več vtisa, da je cerkev, kajti že pri vstopu se zahteva od tujcev vstopnina. V cerkvi se sprehajajo tujci semintje, si ogledujejo sedaj to sedaj ono znamenito starodavnost. Sliši se skoraj naglasno govorjenje. Muzej, pa ne cerkev! Lepo tudi to ni, da celo od tujih duhovnikov zahtevajo denarno vstopnino. Bože mili, kaj duhovnik nima toliko pravice do cerkve kot država?! — Štiridesetletnico mašništva je praznoval dne 6. septembra vlč. g. Blaž Grča, župnik v Šempasu in bivši deželni poslanec. Na mnogga leta! — Skupna pravila Marijinih družb za Primorsko je dal priobčiti prevzvišeni knezonadškof goriški. V uvodu te knjižice izraža svoje veselje, da se v goriški nadškofiji od dne do dne bolj razcvitajo Marijine družbe in izreka dušnim pastirjem svoje priznanje in zahvalo. Da bi uspeh bil večji in trajnejši, predlaga prevzvišeni vladika skupna pravila po navodilu sedanjega vrhovnega predstojnika Družbe Jezusove. Obenem predpisuje, da morajo vse Marijine družbe, ki se bodo odslej ustanovile, rabiti ta skupna pravila. Tudi druge Marijine družbe naj skušajo počasi uvesti ta pravila mesto starih. — Kanonično umeščen za župnijo Dornberg je bil 2. septembra preč. g. Franc Lavrenčič, dosedanji vikar v Sovodnjah. — V Volčah je umrl 3. septembra preč. g. Anton Zarli. Pokojni je bil sila priljubljen, posebljena dobrota. Žal besede ni bilo iz njegovih ust in

zato so se župljani vedno z zaupanjem nanj obračali. Osebnostni bog je bil kot dušni pastir — res pravi duhovnik po božjem Srcu. Posebno je bil čislán kot spovednik. Vestno je spolnoval svoje dolžnosti. Ko je bil vsled bolezni prisiljen vložiti prošnjo za vpokojenje, se je izrazil enemu svojih sobratov: »Polno milosti mi je Bog dal; za eno pa sem ga pozabil prositi, namreč umreti v službi kot vojak v vojski, ne pa v pokoju«. In vendar mu je Bog tudi to željo izpolnil. Umrli je namreč predno je bila rešena prošnja za vpokojenje. Dosti dobrega je storil za Volče. Zadnje veliko delo, katero je izvršil, je bilo obhajanje sv. misijona. Bil je ta takorekoč testament svojim faranom. Lani je dobil od cesarja zlat zaslužni križec s krono. Upamo, da mu je Bog pa letos podelil nebeško krono v večni domovini.

Na Gočah je bil 11. junija slovesno blagoslovljen kip presv. Srca Jezusovega. Kip je visok 125 cm, iz lipovega lesa, prekuhan v soparni kameri radi varnosti pred črvi, prav okusno z oljnatimi barvami polihromiran, robovi primerno pozlačeni. Obraz mil in vabljuv. Z levico kaže na svoje Srce, z desnico blagoslovlja ljudi po cerkvi. Kip stane 380 kron in lepo izdelana konzola 50 kron. Delo je v resnici zelo lepo in dela čast izdelovatelju kiparju Ivanu Pengov v Ljubljani, ki bo di s tem toplo priporočen č. cerkvenim predstojništvom pri enakih naročilih.

Ribno pri Bledu. 17. avgusta je bilo v Ribnem celodnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Zjutraj ob 6. sv. maša z blagoslovom in litanijami presv. Srca Jezusovega, potem tiha sv. maša, ob 10. pridiga in peta sv. maša. Obhajancev je bilo še čez 200. Gojimo tudi vsakdanje sveto obhajilo. Vsak dan jih pristopi k mizi Gospodovi do 10; ko preneha veliko delo, jih pa bo mnogo več.

Naročnikom in naročnicam »Bogoljuba« na Reki naznanjamo, da je pričel prodajati na Reki naš katoliški dnevnik »Slovenec« g. M. Kralj na Corso št. 28, pod Hrvaško čitalnico. Kupujte naš katoliški dnevnik vsi, ker mu je cena nizka in ker prinaša vedno zanimive novice iz domovine in tujine! Podpirajmo katoliški tisek!

Obletnica jeruzalemskega romanja na Brezjah dne 4. septembra se je lepo izvršila. Pričujočih je bilo blizu 400 romarjev. Večinoma so prišli že prejšnji večer. Skoro vsi so prejeli tudi sv. zakramente. Okoli 9. se je jela pomikati po breški poljani v cerkev procesija, ki nas je spominjala našega vhoda v Jeruzalem. Ob pol 10. smo prišli v cerkev, kjer je imel pridigo č. O. Hieromin; nato pa je

bila velika sv. maša. Ob 1. so se zbrali romarji pod kostonji Finžgarjeve gostilne, kjer jim je bivši vodja romanja spregovoril nekaj besedi in so sklenili, da bodo podobne obletnice še obhajali. Med jeruzalemskimi romarji se je sklenilo prav srčno prijateljstvo in kjer dva skupaj prideta, se že drug drugemu tako posmejata, da se jima koj na ustnicah bere, da sta bila skupaj v Jeruzalemu.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Razširjanje sv. vere po vsem svetu. Spreobrnjenje nevernikov, spoznanje krivovercev, združenje razkolnikov. Trudi in prizadevanja katoliških misijonarjev. — Pravo krščansko življenje med katoliškimi narodi. Spreobrnjenje grešnikov. Krščansko življenje po mestih in industrijskih krajih. — Nameni sv. očeta. Vsi katol. škofje in duhovniki. — Napredek katoliške stvari v Avstriji. — Katoliško življenje med Hrvati. — Versko življenje v naši domovini. Naša mladina. — Naši rojaki na tujem. — Napredek abstinence. — Da bi nam Bog dal srečno smrt. — Vsi, ki bodo ta mesec umrli.

Zasebne zadeve: Neka oseba iz Stare Loke za dobro spoved in srčni mir. — Dva v sovraštvo živeča soseda, da bi se spravila. — Vse že priporočene a še ne uslišane zadeve.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: J. P. za srečno končano delo. — A. Ključevšek iz Svibna. — M. Magajna, Gorejne pri Postojni. — T. Spindler iz Maribora.

Naročajte in priporočajte
Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1.50 K, lepše 1.90 K.

Mali protialkoholni katekizem

á 10 vin., na 10 izvodov eden povrh. Dobiva se oboje v Katol. bukvarni ali pri Ničmanu.

Kdo naj se voli v predstojništvo Marijinih družb?

Na predstojništvu pri družbi je veliko ležeče. Če se predstojništvo zaveda svoje naloge in jo pridno izvršuje, vodniku delo zelo olajša in mnogo pripomore k boljšemu prospevanju družbe.

V predstojništvo naj se volijo zgledni, pridni družabniki, ki že s svojim zgledom drugim kažejo, kako se mora v družbi živeti. Kdor ima sam kako očitno napako na sebi, ta si ne bo upal tovariša posvariti, ker mu ta lahko reče: Glej sam sebe!

Vendar je sama zglednost in pridnost še premalo, da usposobi koga za predstojništvo. Lahko je kdo sam zase dober, toda je mrtev in se premalo briga za skupnost. V predstojništvu morajo biti razumne, skrbne in gibčne osebe, ki jim je prospeh družbe na srcu, in vedno mislijo, kaj bi se dalo pri družbi še kaj dobrega ukreniti.

Pa še nekaj! Osebe predstojništva ne smejo biti prepirljive in preveč oblastne, ampak ponižne in miroljubne. Če se kdo za to čast očitno poganja, tak ni za to. Sliši se tudi sempatje, da kdo, ki je to službo opravljal, pa ni več izvoljen, zameri in kaže nevoljo. Tudi takega ne več voliti! Ni za to. — Nasprotno se pa tudi izvolitve nikar brez zadostnega vzroka braniti. Četudi si kdo ne za-

želi take službe, pa če je izvoljen, naj sprejme na ljubo dobri stvari.

Volitev ne sme nikoli biti povod prepiru ali zameri! Če bi se imeli prepirati ob volitvi, naj vodnik volitev ukine in si sam izbere predstojništvo. Burno in strastno se za volitev ne sme agitirati. Mirno se pač lahko pogovorijo: Tega-le volimo! Ta bi bil po moji misli najboljši. Kar večina odloči, v to naj se vsak mirno vda!

Sploh naj se osebe predstojništva večkrat menjajo. En prednik (—ica) naj bi navadno ne bil skupaj nad tri leta! Dalj časa sme biti le, če ni nobene druge za to sposobne osebe ali če imajo le v eno osebo vsi posebno zaupanje. — Po preteku enega ali več let se sme prejšnji zopet izvoliti.

Toliko o volitvi. O delovanju predstojništva drugič.

Za danes omenimo le še to, da se je v Idriji v nedeljo, 17. septembra, na dekanjskem shodu dekliških Marijinih družb osnovala zveza vseh predstojništev v dekaniji. Članice bodo pisмено in ustno občevale v boljši prospeh družb. Vsako leto najmanj enkrat pridejo osebno skupaj. — Podobne zveze bi priporočili tudi drugim dekanijam.

Srečna si, Marijina hči!

Smrt rokó ti že podaja,
Tvoj obraz že obledeva,
A v očeh veselje seva,
Dušo radost ti navdaja,
Smrti hrabro zreš v oči:
Saj Marijina si hči!

Njo za mater si izbrala,
Njo si klicala v težavah,
V sliko njeno v zlih skušnjavah
Vselej si oko upirala,
Smrti se ti bati ni,
Saj Marijina si hči!

Ona bo ob strani stala,
V mukah bo te tolažila
Ter v slabosti te krepila,
Upe nove ti dajala:
Smrti se ti bati ni,
Ker Marijina si hči!

In pri sodbi bo prosila
Zate Sina tvoja Mati:
»Pelji dušo v vrtec zlati,
Ker me srčno je ljubila.
V veke naj se veseli,
V veke naj bo moja hči!«

Kdo popiše to novico,
Radost, ki jo uživa duša,
Ko besede srečne sluša?
Večno zreti smem Devico!
»O Marija, moja ti,
Večno zdaj sem tvoja hči!«

J. M.

Mladeničem, ki gredo v vojake.

Dragi mladeniči, moji tovariši! Bliža se zopet čas, ko domovina kliče tiste, ki ste zato izbrani, da morate hote ali ne-hote k vojakom. Iz svoje izkušnje — saj služim že zadnje leto — vam podam nekaj nasvetov.

Priprava, kakšna naj bode? Sedaj, ko ste še pri svojih starših, ako ste tako srečni, da jih še imate, jih zvesto slušajte ter jih nikar ne žalite! Žalibog, da se prepogosto zgodi, da marsikateri mladenič, ki je potrjen in se bliža čas odhoda, poseda po gostilnah, razgraja ter se ponaša s svojo hrabrostjo. Tak ne pomisli, da s tem zapravlja zdravje, zlati čas in denar; žali stariše in Boga. Med prijatelji in tovariši dela s tem prepir. Kaj je nasledek tega, si lahko vsak misli. — Pri vas, krščanski mladeniči, naj se kaj takega nikar ne godi! Hodite sedaj še bolj pogosto v cerkev, pristopajte k sv. obhajilu, ker pozneje ne boste imeli take lepe priložnosti! Saj le pri Jezusu v tabernakeljnu boste našli mir, tolažbo in pomoč za bodoče težave. Toplo bi vam še priporočal, da se izročite v Marijino var-

stvo, ker vedite, Ona je že mnogim na čudovit način pomagala.

Obnašanje pri vojaki. Ko dospete v določeno mesto, razvrstili vas bodo na vse strani. In koj prvi dan se bode marsikateri čutil osamljenega med neznanimi tovariši. Stavile se vam bodo raznovrstne težave na potu zveličanja. Spehan od napora nevajenih vaj, trde besede, neizogibna pokorščina in v prostem času poslušanje bogokletnih besed od malopridnih fantov, daje dostikrat povod k dvomu svetih resnic, posebno, kdor je že poprej bil bolj mlačen v njih izpolnjevanju. Ako pa zapazijo, da ta ali oni še ni izpriden, ga zasmehujejo z različnimi priimki in klafarskimi besedami. V takem položaju je res neizrečeno hudo. Ni ga človeka, ki bi te potolažil ali dober svet dal. V vojašnici ne čuješ nobene molitve. In to, ker molitev opustijo ter izgubijo vero v pravega Boga, je krivo, da se sliši vsako leto o samoumorih pri vojaki.

Ako hočete biti časno in večno srečni, držite se pri vojaki naslednjega reda.

Vsako jutro, ko vstaneš, se spomni s kakim kratkim vzdihljajem na Boga in mu že naprej daruj vse težave in trpljenja istega dne. Med dnevom večkrat prav prisrčno vzdihni na tihem k Njemu. Zvečer pa zmolj eden ali dva očenaša in kakšno Marijino molitvico prav goreče, ako ne moreš drugače, pa na skrivnem pod odejo. Očitno moliti skoro ni mogoče, ker začno na vse načine motiti. V prostem času, posebno ob nedeljah popoldne, ko bodo drugi šli v gostilne in na druge grešne zabave, ti pa idi v kako cerkev vsaj za malo časa. Tamkaj boš našel nove tolažbe in pomoči pri Jezusu. On te v tujem mestu ravno tako ljubeče vabi k sebi, kakor v domačem kraju in na tihem mu lahko potožiš, kar te teži. Dalje ubogaj svoje predstojnike v vseh rečeh, katere veš, da niso grešne in drži se snage. Ako bi te pa preveč zlorabljali zaradi tvoje vere, si lahko poiščeš pravice pri stotnijskem sodišču. (Kompagnie - Rapport.)

Včasih zadostuje, ako jim poveš, da se bodeš šel pritožiti in pustili te bodo pri miru, ker pravice od višjih predstojnikov se boje.

Najboljši pripomoček, da ostaneš dober kristjan, je, ako si bil ud mladeniške Marijine družbe. Mladeniči te preko ristne družbe molijo eden za drugega in tako bodo tudi za-te molili, da boš ložje odslužil svoj težavni stan. Sadovi te družbe se že kažejo. Tisti, ki je v njej, navadno tudi pri vojaki ostane pošten mladenič in kot tak je tudi najboljši vojak. Poznam mladeniča, ki je v Marijini družbi in je pretečeno leto prišel k vojakom. Tega so na vse načine psovali in mu grde reči govorili, samo da bi ga odvrnili od poštenega življenja. A on vztraja ter pravi: Naj govori kdo kar hoče, jaz ostanem kar sem.

I. J.,

nekdanji mladenič Marijine družbe, sedaj desetnik v c. in kr. pešpolku štev. 87.

Marijina hči — in sv. maša.

Dragocene so milosti sv. maše. Kako si želi Zveličar ravno otroke svoje nebeške Matere, Marijine hčere, z milostmi obdarjati, kadar pri sv. maši na oltar prihaja! Kako mu je bolešno, ako najdražji čas zaspíš ali potraiš! Le nekoliko premagovanja, trden »hočem« in vstopiš pred prestol milosti. Preglej delovanje dneva, gotovo najdeš, da si celodnevno več kot pol urice prebila v nepotrebnem govorjenju, praznem delu, kar nima nikake vrednosti, izgubljen je ta čas; ako pa zjutraj k sv. maši prideš in prej nekoristno uporabljene trenutke raje v koristno delo uporabiš, — kolika milost, kolika sreča zate! Bog sam te bo blagoslavljal, in čas, ki si ga njemu darovala, ne bo izgubljen. Kdor je zjutraj pri sv. maši pričujoč, ima isti dan večjo srečo pri delu, v opravkih, na poti. Angeli ga spremljajo in skrbno varujejo. Ako isti dan umrješ, prisoten bode pri tvoji zadnji uri ljubi Zveličar, ker si bila pri sveti maši ti pri njem. — Odvisen pa je blagoslov sv. maše od tega, da si na pravi način pričujoča. V začetku napravi namen jo z veliko koristjo slušati. Reci prav iz srca: Večni Oče, darujem ti to sv. mašo za ohranjenje nedolž-

nosti, za spreobrnjenje kakega grešnika, za srečno izvolitev stanu, za dobljenje zdravja te ali one osebe, za rešenje kake uboge duše itd. Pri očitni spovedi obudi srčen kes. Pri darovanju se popolnoma daruj ljubemu Bogu. Ako položiš takrat telo in dušo, razum, voljo in spomin, vse ude na pateno mašnika, tedaj si Marijina hči, devica, katero nebeški ženin neomadeževano obvaruje kot svetišče in svojo last. — Pride povzdigovanje. Koliko veselje v nebesih, kolike milosti za zemljo, kolika tolažba vicam! Nebesa se odpro. Sin božji prihaja na oltar, proseč nebeškega Očeta usmiljenja človeštvu. Svoje trpljenje, solze, molitve, dela daruje za ljudi. Pred njim gredo zbori angelov pevajoč hvalnice. Kako zbrana moraš biti v tem svetem trenutku! Povzdigni oči k sv. hostiji, h kelihu z dragoceno krvjo, v globokem spoštovanju reci: Moj Gospod in moj Bog! Skloni ponižno svojo glavo in trkaj na skesano srce. Bog biva na oltarju. Vztrajaj kleče v pobožnosti kot Magdalena na Kalvariji v podnožju križa. Pri sv. obhajilu obudi srčno željo v resnici se z Jezusom združiti. Ako le moreš, sprejmi ga v svoje srce, ker hrepeni po trenutku, ko

more k tebi z božanstvom in človeštvom priti. Kolika ljubezen večnega Kralja! — Po mašniku podeli ti ob koncu sv. maše svoj božji blagoslov. Nisi li tedaj srečna? — One svete maše, katerih se bomo s pobožnostjo udele-

ževali, nas bodo v smrti uri krepčale, stopile pred Sodnika, nas zagovarjale in poročale, koliko grehov smo izbrisale, koliko kazni poplačale in nam pripomogle priti v rajski dvor — sveta nebesa. **Marijina hči.**

Zgledna hči Marijina.

(† Ivanka Črne.)

Nič posebnega ni bilo življenje rajne Ivanke, vsaj na zunaj ne, kajti njena duša je ljubila tiho in skrito življenje v Gospodu. Nikakor ne mislite, da hočem hvaliti blago pokojnico! Ne! Ako pišem te vrstice za dragi »Bogoljub«, storim to samo zato, ker je »Bogoljub« še posebej glasilo Marijinih družb, glasilo slovenske mladine, ki se zbira pod zastavo Brezmadežne.

Nočem hvaliti Ivanke! Verujem namreč v občestvo svetnikov, zato sem prepričan, da se vez med živimi in pokojnimi verniki ne pretrga; naj tudi smrt ugrabi tega ali onega Marijinega otroka, še vedno je ud Marijine družbe. Glejte, jaz pa vem, da bi Ivanki ne bilo všeč, ako bi jo hvalil, gotovo bi mi rekla: »Meni želi in vošči usmiljenje božje in milost, hvalo pa daj presvetemu Srcu in Mariji Brezmadežni!« — In zato, ako pišem, pišem pravzaprav vam, Marijini sinovi, vam, Marijine hčere in vam rečem: »Ne sramujte se zastave Marijine!« —

Ivanka Črne, rojena v Št. Vidu nad Ljubljano, je bila po poklicu šivilja in vedno bolj rahlega zdravja. Zadnja leta je stanovala v Ljubljani. Zavratna sušica, stara znanka naših mest, ji je na tihem končavala telesno življenje. Letos, dne 18. februarja, je Ivanka izdihnila. Ne bom opisoval veličastnega pogreba — od blizu in daleč so prišli sorodniki, prijatelji in znanci, da bi jo spremlili k zadnjemu počitku k sv. Križu — ne bom omenjal drugih zunanosti, kajti celo življenje rajne Ivanke je klicalo, da je vsa lepota in sreča prave Marijine hčere znotraj: v srcu, ki ljubi Zveličarja in Marijo, njegovo deviško Mater!

Čudno, Ivanka ni iskala hvale, ni želela, da bi bila všeč ljudem, samo eno željo je imela, da bi Marijo in Jezusa vekomaj mogla ljubiti, in vendar so jo vsi pametni ljudje radi imeli. In kako tudi ne?! Blaga Ivanka je bila vedno dobre volje, kljub bolehnosti zadovoljna in v boleznih potrpežljiva, vdana in mirna, nobenemu človeku ni storila kaj žalega, nikomur ni delala nadleže s svojim jezikom, kar se tako pogosto očita zastop-

nicam ženskega spola. Seveda, ni bila brez napak in slabosti, toda kdo je brez greha?! Ivanka se je sama dobro zavedala svoje slabosti. Zato se je pogosto resnobno in odločno obsodila v zakramentu sv. pokore, nato pa se spoštljivo in iskreno približala Zakramentu ljubezni: v sv. obhajilu je prejela delivca vseh milosti. In zato je Ivanka s hvaležnim srcem poveličevala božje Srce, solnce milosti, studenec nadnaravnega življenja. Zveličarja, ki se je učlovečil, da bi nas prerodil za večno življenje, Jezusa Kristusa, božjega Sinu, ki previva med nami, se je pokojnica oklenila s celim srcem in s celo dušo. »Svet me ne more zveličati, svet me ne more očistiti in posvetiti, edino Gospod Jezus, pot, resnica in življenje!« — Ker je Ivanka tako častila najsvetejši Zakrament, zato je tudi duhovnike globoko spoštovala, spoštovala zavoljo Zveličarja, dobro se je zavedala, da je duhovnik le orodje Sv. Duha in da ne išče nič drugega, kakor čast nebeskega Očeta in blagor duš.

V duhu jo vidim, kako je bila mirno srečna in resnobno vesela na novi maši č. g. P. V. Z vsemi prijazna in obenem zamišljena v nebeske skrivnosti, govorila je ljubeznivo na zunaj z ljudmi in naravno, neprisiljeno občevala, in vendar je razodevala njena mirna veselost, da srce govori z Zveličarjem in Marijo. Slovesnost na novi maši jo je spominjala na nebesko srečo.

»Boga, Zveličarja, Marijo ljubijo izvoljeni in drugemu privoščiijo vse dobro, kar so prejeli od Gospoda!« —

Marijina hči je bila Ivanka, ne samo po imenu, ampak s celim srcem. Svoji nebeski Materi se je izročila popolnoma in imela je iskreno željo, da bi celo neskončno večnost bila njena, njena hči, njen otrok. »O Marija, naj bom tvoja na zemlji in v večnosti! Naj bom tvoj otrok, naj bom zadnja vseh tvojih hčerá, samo da bi bila tvoja! O prečista Devica in božja Mati, bodi tudi mati moja! Mati, naj te ljubim vekomaj!«

V poslednjih dneh življenja je večkrat prejela svete zakramente za umirajoče. Ni se

bala smrti, vendar bi bila še rada živela, kar je pač nekaj naravnega v mladih letih. Tudi upanja, da še ozdravi, ni izgubila. In tako je bila na vse pripravljena: na sodbo in tudi, če je Bogu všeč, na nove poskušnje na zemlji. Zadnjikrat sem jo obiskal deset dni pred smrtjo. Vprašala je še: »Ali sem boljša ali slabša?!« — Vdano v voljo božjo je trpela, njeno srce je tiho govorilo s prihodnjim Sodnikom in Zveličarjem. Do zadnjega je bila pri zavesti. Pet minut pred smrtjo je še prosila, naj bi na glas molili pri njej. Bila je sobota, ob treh popoldan. Mirno je izdihnila.

Bolezen in dan smrti: vse je bilo zanjo milost. Marija je bila upanje njeno in sladka tolažba ob zadnjem dihu.

Tesna je vez med živimi in pokojnimi udi Marijinih družb; isti cilj imamo vsi: na veke ljubiti Jezusa in Marijo! In ko pride veliki dan poslednje sodbe, takrat boš, vedno sramežljiva in krotka Ivanka, osramotila vse, ki so zaničevali sv. Cerkev na zemlji, vse, ki so gledali in gledajo le na zunanost in nočejo spoznati, da živi Kristus in Marija duši, ki ima živo in močno vero!

Kako se gibljemo.

Treznostne odseke v Marijini družbi imajo:

Črni vrh nad Idrijo: Abstinentk 6. II. stopnje 75.

Budanje: Abstinentke 4, II. stopnje vse druge.

Tržič: Abstinentk 5, II. stopnje 92.

Poljane nad Loko: Abstinentk 7, II. stopnje 23.

Javor pod Ljubljano: Abstinentov 10, zmernih 88,

Toliko poročil je prišlo ta mesec poleg tega kar je v dopisih (Begunje pri Cirknici in Svibno).

Shodi. Na Mali Šmarin je bil shod Marijinih dekliških družb žužemberške dekanije v Šmihelu pri Žužemberku. — Marijinega imena nedeljo shod vseh koroških družb (10) v Podgorju in Št. Jakobu v Rožni dolini. — Žalostne Marije nedeljo (17.) shod družb idrijske dekanije. Povsod lepo, v Idriji tudi malo mokró! Povsod je bil navoč tudi naš urednik; a če želite imeti daljši opis, mora priti iz tistega kraja samega. Če ste pa s tem kratkim poročilom zadovoljni, pa tudi dobro.

Iz Trsta. Pisec teh vrstic opazujem delovanje slovenske Marijine družbe bolj oddaleč, vendar moram reči, da je zavzela po svojem in svojih mnogobrojnih odsekov delovanju prvo mesto med tržaškimi slovenskimi organizacijami. Ona ne vabi v svoj krog novih članic z izleti, plesnimi venčki in veselicami dvomljive vrednosti, kakor to dela nasprotna narodna organizacija, ampak s tihim, vztrajnim in pozitivnim delom si je priborila to častno mesto. Ta največja slovenska Marijina družba skrbi pod vodstvom svojega neumornega voditelja č. g. Frančiška Gustin ne le za dušni, ampak tudi za časní dobrobit

svojih članic, pa tudi vseh onih slovenskih mladenk, ki prihajajo v to veliko, pa pokvarjeno mesto. V svojem področju je ustanovila Marijina družba poseben **zavod sv. Marte** (poprej sv. Cite), ki ima svoje prostore v Trstu, Via S. Francesco d'Assisi 15, I. nadstropje. Namen tega zavoda je: sprejemati in dajati stanovanje in hrano dekletom, ki so brez službe ter jim posredovati za dobre službe pri poštenih družinah. Sprejemajo se tudi dekleta, ki niso članice Marijine družbe. Zavod skrbi posebno za to, da se dekleta versko, moralno in narodno ne pogube. Zavod sv. Marte je tudi na najboljšem glasu, ker iščejo gospe najmenitnejših tržaških družin svojih služkinj v tem zavodu, ki postreza z vrlimi slovenskimi dekletí splošno v največjo zadovoljnost. Iz teh vzrokov priporočamo zavod sv. Marte, ki je sedaj edini slovenski zavod v Trstu, ki stoji na krščanski podlagi, v vsestransko podporo. Ker prihaja vedno mnogo deklet iz slovenskih dežel v Trst iskat službe, pa se mnoge ne vedo kam obrniti, prosimo slovensko duhovščino in katoliško časopisje, naj bi potujoča dekleta opozarjali na zavod sv. Marte. Oko se porosi piscu teh vrstic, ko včasih gleda po tržaških ulicah toliko slovenskih mladenk, katerih obnašanje kaže, kako daleč so že zašle. Njih dobre slovenske mamice so jih poslale nepokvarjene v Trst, a tu so zašle v slabe družbe, ki so jih docela pokvarile. Ona dekleta pa, ki prišedši v Trst, poiščejo Marijino družbo in zavod sv. Marte, so obvarovane pred pohujšanjem in ostanejo verne in poštene. — Rafaelov odsek v Marijini družbi ima svoj pododsek, imenovan »Kolodvorska straža«. Na južnem in državnem kolodvoru čakajo pri vsakem vlaku žene in dekleta Marijine družbe s svetinjami Matere božje na rumeno-

belem traku na prsih, na mladenke, ki prihajajo v Trst in pazijo, da ne pridejo v roke brezvestnim ljudem, ki nevedna dekleta odvajajo v zloglasne hiše. Zato opozarjamo vsa ona slovenska dekleta, ki nameravajo priti v Trst, na »Kolodvorsko stražo«. Istotako pa prosimo zopet č. duhovščino širom domovine, da opozarja potujoča dekleta na »Stražo«. Da pa je izključena nevarnost, da se kako dekleta izgubi, je najbolje, če se javi njen prihod zavodu sv. Marte.

Šmartno pri Litiji. Lepo slavnost je napravila tukajšnja mladeniška Marijina družba ob priliki desetletnice o Malem Šmarnu. Imeli so fantje male duhovne vaje s tremi govori in skupnim sv. obhajilom. Na zunaj pa se je pokazalo navdušenje pri slovesnem sprevodu z Marijinim kipom med zvonjenjem in streljanjem. Spreveda se je udeležilo poleg celotne družbe, ki šteje sedaj do 150 članov, tudi lepo število fantičev iz Marijinega vrtca ter mnogo vernega ljudstva. Po cerkveni slovesnosti se je vršil v Društvenem domu živahen shod za fante, kjer so v pesmih, deklamacijah in nagovorih kazali svoje navdušenje do Marijine družbe. Poleg domačih fantov nastopil je tudi zastopnik mladeniške Marijine družbe iz Prežganja. Kakor v cerkvi č. g. P. Pristov iz družbe Jezusove, tako je tukaj na shodu č. g. dr. Al. Mrhar vžil fantom novega navdušenja za lastno posvečenje in za delovanje v prid vere in naroda. Razveselili so fante s pozdravi č. g. škofijski voditelj Janez Kalan, župnik Potokar in ljubljanska krščanska društva. Naj bi ta lepa slovesnost vzbudila fante v sosednih župnijah, da bi, sledeč šmartinskim fantom, stopili ponosno in z veseljem pod zastavo Marijino! — Pristavimo še, da je shod v lepi pesmi pozdravil »Bogoljubov« pesnik gospod »Limbarski« iz Ivrije v Italiji.

Iz radovljiške dekanije. Zares lep dan je bil za Marijine družbe radovljiške dekanije dne 16. avgusta, ko se je vršil skupni shod pri Materi božji na blejskem Otoku. Ob deseti uri, ki je bila določena za skupni sprejem, so bile že vse družbe na Otoku. Za sprejem so se zvrstila dekleta po stopnicah. Nato jih pozdravi domači g. župnik svétnik Oblak s pozdravom: Hvaljen Jezus in Marija, in po njegovem kratkem nagovoru se je začel premikati veličastni sprevod po Otoku krog cerkve. Bila je to ena najlepših točk celega dneva — ta dolgi sprevod s sedemnajsterimi zastavami in navdušeno petje, ki je prihajalo iz Mariji udanih in zvestih src. Slovesnost v cerkvi se je začela z govorom, ki ga je imel jeseniški župnik g. Skubic. Navzočim se je bralo na obrazu, kako globoko v srce so se

gale njegove navdušene in lepe besede. Pri sv. maši, katero je daroval g. dekan in kano-nik Novak, je pod vodstvom g. dr. Kimovca prepeval deklinški zbor blejske, gorjanske, jeseniške in srednjevaške Marijine družbe. Po petih litanijah, ki so se vršile ob dveh, so se dekleta zbrale pod zvonikom in pod košatimi lipami, g. Bleiweis, župnik iz Leš, jim je razložil pomen pogostnega sv. obhajila, g. župnik Aljaž pa jim je v šaljivih besedah povedal marsikako zgodbo iz svojega življenja, nakar je intoniral pesem »Po jezeru«, ki so jo peli vsi navzoči. Ko je nato še mešani zbor pridejal nekaj umetnejših pesmi, se je slavlje zaključilo. — Prav je, da se na tem mestu zahvalimo dekletom blejske Marijine družbe, da so nas sprejele s toliko ljubeznijo in s tem, da so cerkev lepo okinčale z obilnimi vencami in s cveticami — katerih je bilo gotovo nad sto po vseh oltarjih, — znatno pripomogle, da se je slovesno razpeloženje dvignilo. Želimo, da bi nas enkrat zopet pozdravil napis: Otok bleški, kinč nebeški, naj Vas sprejme, sestre drage!

Iz Kanala. V Kanalu smo imeli dosedaj samo dekliško Marijino družbo, ki šteje že nad 100 deklet in krasno uspeva. Sedaj pa smo ustanovili tudi mladeniško Marijino družbo. Vsprejem je bil 8. septembra. Slovesnost je bila nad vse lepa. V slovesnem sprevodu so šli fantje iz župnišča v cerkev, ki je bila natlačeno polna. Pridigal je č. g. o. Vincenc s Kostanjevice; on je tudi sprejel fante v družbo. Pristopilo je 43 mladeničev v družbo, novincev je 8. Posebno lepo je bilo gledati fante, ko so po končani slovesnosti s svetinjami na prsih zopet šli skozi trg v župnišče. Tako srčni, neustrašeni in hrabri naj bodo vedno — in vztrajajo naj! — To je sedaj prva mladeniška Marijina družba na Goriškem.

Bohinjska Bela. Naša dekliška družba je priredila na nedeljo po Marijinem vnebovzetju romanje na Svete Višarje. Dekleta — bilo jih je 33 — so se odpeljale z vlakom do Trbiža, od koder so se napatile proti Marijinemu domu na Svete Višarje. Skoro celo pot je dobro deževalo in grmelno, ali to ni uplašilo romaric, ki so hitele, da pozdravijo višarsko Marijo. Pevajoč litanije je prišla družba v mraku v cerkev, prihodnje jutro pa je imel preč. P. Lad. Jeglič primeren govor na dekleta, ki so potem med sv. mašo skupno pristopile k angelski mizi. V najlepšem vremenu in najboljši volji so se vrnile dekleta domov, nanovo potrjene v ljubezni do Marije.

Iz vipavske doline. Statistična poročila so za razvoj družabnega življenja velike važnosti. Naj torej sledi tudi iz naše dekanije kratko poročilo, iz katerega je razvidno, kako

so se naše Marijine družbe v letu 1910. razvijale. — Koncem leta 1910. smo imeli 13 dekliških Marijinih družb, v katerih je bilo zbranih 465 članic in 142 kandidatinj. Najštevilnejša je bila družba na Colu, ki je štela 103 članice in 18 kandidatinj. V družbah je v razne namene delovalo 22 odsekov, kakor evharistični, pevski, abstinenčni, misijonski, za lepo vedenje v cerkvi, olupševalni, dobrodelní, za razširjanje dobrega časopisja, za pouk mladine itd. Abstinenčni odsek so imele družbe v 4 duhovnijah, in sicer v Budanjah, na Colu, v Podkraju in v Vipavi. Odsek za pouk mladine je imela družba v Podkraju. Družba je priredila v letu 1910. 12 veselíc. Odbori so imeli 40 sej, družbeni voditelji pa so na eni konferenci razpravljali o družbenih zadevah. Od leta 1909. je po številu članic napredovalo 7, nazadovalo pa 6 družb. — V nekaterih duhovnijah se zadnji čas poskuša z mladeniškiimi Marijinimi družbami. Pričelo se je z vrtci. Na Gočah je mladeniška Marijina družba že ustanovljena in na god sv. Petra in Pavla t. l. se je izvršil slovesno prvi sprejem. Sprejetih je bilo 18 vrlih mladeničev.

Svibno. Lani ste rekli, gospod urednik, da je pri nas vse lepo, samo treznostnega odseka nam še manjka; danes že lahko sporočim veselo vest, da je ta prepotrebni odsek ustanovljen in že izvrstno deluje. Ni še dolgo, pa nas je že petnajst, dve ste v prvi stopinji; ni veliko število, pa precej za pri nas, ko se je sploh mislilo, da ni mogoče živeti brez opojnih pijač. Malo dobre volje pa poguma je treba, pa gre. Nas bo še več! — Tudi časniški odsek pridno dela, »Bogoljuba« prihaja k nam 43, družabnic je pa krog 60. Torej je »Bogoljub« tako razdeljen, da ga vse družabnice dobimo, pa tudi beremo, tudi nekaj mož in fantov je »Bogoljubovih« naročnikov, ki ga prav radi prebirajo. Dalje radi segamo po raznih knjigah, ki se nam priporočajo, in si jih izposojujemo, dasiravno še nimamo knjižice. — Tudi olupševalni odsek skrbi za vedno sveže cvetice v cerkvi. — Misijonski odsek pa prav pogumno deluje pri Apostolstvu sv. Cirila in Metoda in Klaverjevi družbi, ki sta pri nas močno razširjeni.

Nekaj iz delovanja tržiške dekliške Marijine družbe. Na binkoštni torek se je udeležila družba skupnega romanja družb kranjske dekanije na Brezje z zastavo. Naši družbi je bila poverjena častna naloga, da je pela pri prvi družbini sv. maši. — V aprilu je priredila v društvu sv. Jožefa predstavo z igrama: »Strahovi«, »Čarodejni mošnjček« s petjem in deklamacijo »Samostanskalilija«. — Svojemu dobrotniku g. Gassnerju je družba

čestitala povodom odlikovanja od sv. očeta 11. junija nas je obiskala družba iz Križank. Imele smo sv. mašo z govorom voditelja č. g. p. Valerijana, popoldne pa skupen shod, nato smo priredile na čast ljubljanskim sosestram malo predstavico z igro in petjem. Le škoda, da je bilo vreme precej neugodno 18. junija, na glavni družbeni praznik smo imele skupno sv. obhajilo, popoldne pa je dekanijski voditelj č. g. župnik Brešar po primernem nagovoru sprejel v družbo 18 deklet. — Življenje v odsekih je bilo tudi živahno. Odsek za treznost in za apostolstvo sv. Cirila in Metoda sta dobila precej novih članov. Na bolniški postelji sta bili sprejeti v družbo: Ahačič in Benedik. — Prva počiva že dolgo v grobu in se veseli Marijine družbe v nebesih. — V zakon so stopile: Grašič, Kremžar in odbornica Sterniša, kateri so sestre podarile poročni venec in lepo sliko Brezmadežne. — Za prihodnji sprejem je zopet priglašena nekaj kandidatinj. Za pametna in poštena dekleta naše obširne župnije je še dovolj prostora v družbi.

Begunje pri Čirknici. Pri nas se že nekaj let deluje zoper pijančevanje. V ta namen se poudarja abstinenca na prižnici, pri shodih Marijinih družb in v šoli tako, da nekatere že ušesa bole. Udje obeh Marijinih družb in vsi šolski otroci so zapisani v družbo treznosti, ki je v župniji vpeljana, in sicer večinoma v drugo stopinjo, nekaj otrok je zapisanih v prvo stopinjo. Moških udov je 110 in ženskih 137. Mislim, da se udje večinoma dobro drže. Seveda so tudi izjeme, ki ne izpolnujejo svojih sklepov. V šoli se otrokom vsako leto na podlagi Weichselbaum-Henningove slike pokaže in razloži škodljivi vpliv opojnih pijač na človeški organizem, kar napravi na otroke očitno velik vtis. Splošno se lahko reče, da se je že precej doseglo in upanje je, da se bo še več.

Na Gočah nad Vipavo je bilo na praznik sv. Petra in Pavla prvih 18 mladeničev sprejetih v Marijino družbo. Slovesni sprejem je izvršil preč. g. dekanijski voditelj Marijinih družb Gustav Koller, ki je v krasnem govoru navduševal mladeniče za službo Marijino. Bog daj obilno rasti novi mladeniški Marijini družbi!

Iz Podkraja. Prvi svoj jubilej, desetletnico obstanka Marijine družbe, smo prav lepo završile. Pod vodstvom svojega vnetega gospoda vodnika smo pohitele na božjo pot na Brezje. Tu smo v Marijini kapelici izlivala svoja čustva srčne hvalečnosti Mariji v na-

ročje, priporočujoč se ji i za drugo desetletje tako skrbnega varstva in pomoči. — Spotoma smo videle veliko lepega in koristnega, kakor gospodinjstvo šolo v Marijanišču in druge zanimivosti. — Drugo jutro smo se lepo poslovile od Marije Pomagaj, okrepečane duševno z Njenim Sinom ter s trdnimi sklepi udane zvestobe Mariji. Eno pa moramo za sedaj javno samo potožiti, da je to škandal za železniško upravo, ker ne skrbi v vagonih za red in mir! Ali moramo biti res potnice ženskega spola na milost in nemilost izročene ostudnemu obnašanju vojaštva in drugih surovežev?! — Naj dodamo še to, da ima naša družba 8 članic, ki so popolne abstinentke.

Iz Senožeč. Sledili smo Vašemu opominu: na mladino se vrzite! ter ustanovili Marijino družbo za deklice. Kogar mladina, tega bodočnost, smo brali v Vašem cenjenem listu. Dobro organizirana mladina bo preosnova za celo župnijo. Ustanovila se je Marijina družba deklic in dečkov pred šestimi meseci. Dne 8. septembra smo imele deklice skupno sveto obhajilo, popoldne pa »hišno veselico« v kaplaniji. Zabave spored je bil: dva nagovora, tri pesmi, tri deklamacije in tombola. To je bilo veselja, govorjenja, prošenj in navdušenja! Prednica je govorila o Mariji varihinji, materi in pribežališču mladine. Ivana je za smeh in kratek čas pripovedovala o Mihajčevem Albinu, Antonija je deklamirala Rajsko jutro sv. Stanislava, druga Antonija pa Tiho noč. Deset deklic je zapelo tri pesmi. Mnogo smeha smo užili ob tomboli. — Veselje do ustanovljene družbe naj bo čimdalje večje! Dal Bog, da bi imeli tudi pri Marijini družbi dečkov vsaj take uspehe čez eno leto, kot pri Marijini družbi deklic.

Borovnica-Horjul. Izlet na kako božjo pot bi nič ne škodoval, smo si mislili, pa smo tudi šli — borovniški po železnici, horjulski Marijini sinovi — pa z vozom — na Šmartno goro 20. avgusta. Bilo nas je nad 40 fantov — lepo število, ali ne? Že lep razgled, potem zvonec sv. Antona in lepa cerkev je prav lepo vplivalo na fante. Že je bila noč — in Marijina pesem se je še čula pred Marijinim oltarjem. Prav veselo razpoloženje je vladalo pri večerji in drugo jutro pri zvonovih. Borovniški g. župnik so fantom prav prijateljsko povedali par lepih besedij. Prav lepo je bilo videti, kako je mala Marijina četa pristopila k sv. obhajilu. Med sv. mašo so prepevali Marijine pesmi. Ko je bilo na gori končano, nato pa smo jo ubrali v Šmartno, kamor nas je povabil ondotni gosp. župnik Lésar. Kaj takega seve ni treba dvakrat pra-

viti — postregel nam je s prav dobrim sadjem. Iz Šmartnega smo šli preko Tacna v škofove zavode, katere nam je razkazoval eden gospodov. Predvsem se je fantom dopadla kapelica in gledališka dvorana; oder, ta jim neče iz spomina! — Poživljeni smo se vrnili domu.

Št. Ilj v Slovenskih goricah. Praznik Srca Marijinega je bil za vrla dekleta naše Marijine družbe, pa tudi za vso župnijo dan posebnega veselja. Blagoslovila se je namreč zastava, katero so si omislile požrtvovalne hčere Marijine, podpirane od blagih src. Zastava, lepo delo čč. šolskih sester v Mariboru, kaže na eni strani na belem polju podobo Brezmadežne, na drugi na rdečem polju podobo najsv. Srca Jezusovega. Popoldne ob dveh se je nesla zastava med veselini pritrkavanjem zvonov v slovesni procesiji, katero je vodil vlč. gospod dekan jareninski, po z malimi mlaji in lepim slavolokom okrašeni poti iz župnišča v cerkev. Blagoslovil je zastavo vlč. g. dekan, nakar je kumica, blaga gospa Bauman zabila prve žreblje v drog med za Marijino družbo tako pomenljivim izrekom: »Vse po Mariji, vse z Marijo, vse za Marijo.« Slavnostni govor je imel č. g. Janez Kalan iz Ljubljane. Po blagoslovljenju je govoril isti gospod v Slovenskem domu pred številnimi poslušalci o izobrazbi, značajnosti, ljubezni do rodne zemlje in treznosti. Bog daj, da bi obrodile njegove besede v srcih poslušalcev šestdeseteren in stoteren sad!

Šmartno pri Šaleku. 17. avgusta je imela naša dekliška zveza izlet h krasni romarski cerkvi Mariji lurški pri Grižah pod vodstvom duhovnega voditelja č. g. Žganka. Od Zalca so šle v procesiji med pritrkovanjem zvonov in popevanjem Marijinih pesmi. Govor na Marijino družbo in dekliško zvezo so imeli č. g. dekan Rotner. Sv. mašo so služili gosp. novomašnik Kompolšek; pri sv. maši so pevci krasno popevali.

Spominjajte se umrlih soseseter:

Amalija Tomc, verna, pridna učiteljica, umrla 5. septembra v Ljubljani, 40 let.

Jožefa Ravbar, vzorna družabnica, bivša tajnica družbe na Repentabru, 12. junija jo je družba slovesno spremila k poroki, 6. septembra pa k pogrebu.

Katarina Širok, 27 let, in Kristina Rožič, 28 let, obe v Št. Ferjanu.

Amalija Bobnar, cerkvena pevka v D. M. v Polju, 30 let.

Anica Režek, 7. septembra v Št. Juriju pri Kranju, 18 let.

SLOVENSKI MISIJONAR

Število in stanje nevernikov.

V zadnjem članku o sedanjem stanju katoliškega misijonstva smo občudovali napredovanje katoliške Cerkve v zadnjem stoletju. Videli smo, kako daleč je napredovalo oznanjanje evangelija pri nevernikih. Zelo razveseljive so bile za nas tiste številke. Toda popotnik, ki se je namenil doseči gotov cilj, se ne ozira toliko na to, koliko pota je že prehodil, ampak bolj na to, koliko pota ima še narediti. Tako moramo tudi mi bolj pred očmi imeti to, kar nam je še storiti, kakor kar smo že dosegli.

Koliko dela nam torej še preostaja? Po malodane dva tisoč letih po prihodu Zveličarjevem je-li večje število otrok božjih ali otrok nevere? V koliko srcih, v koliko dušah ne vlada še Kristus?

Odgovor na ta tako važna vprašanja je žalibog zelo žalosten. Najnovejše štetje ljudi izkazuje do 1600 milijonov ljudi na vsi zemlji; od vseh teh je le 300 milijonov katoličanov! Če prištejemo k temu še velikansko število ljudi, ki so razkolniki ali krivoverci, pa so vendar kristjani, je vseh kristjanov kakih 600 milijonov — nad tisoč milijonov pa ostane ljudi, ki nič ne vedo o odrešenju in da je kri Kristusova, tekla tudi zanje.

Navajamo samo nekatere zelo žalostne številke:

I n d i j a ima 280 milijonov ljudi; od teh je le 1,700.000 katoličanov.

I n d o - K i n a ima paganov 41 milijonov, katoličanov je le 1 milijon.

K i t a j s k o ima 447 milijonov paganov, katoličanov pa le 1 milijon!

A f r i k a, to ogromno črno ozemlje,

ima po vseh svojih krajih le 800.000 katoličanov, a paganov je do 150 milijonov!

To so presenetljive številke, ki silno potero človeka, ko zre nanje. Skoro dva tisoč let je po odrešenju, pa koliko ljudi je še v temi in smrtni senci! Toda zakličimo s sv. pismom: Kdo izmed ljudi more vedeti božji sklep, ali kdo si more misliti, kaj Bog hoče? (Mo. 9, 13.) Kako nedoumne so njegove sodbe in neizsledna njegova pota! (Rim. 11, 33.)

* * *

Prizor pa postane še bolj žalosten, če pogreznemo pogled v te brezdanje temine poganstva, da vidimo vso nesrečo in neizmerno obupno stanje, v katerem je ta neizmerna množina ubogih duš. Ni se nam treba pri tem muditi po posameznih krajih, da si postavimo pred oči sliko, kakor jo je narisal o poganih Sv. Dub v sv. pismu.

Namesto pravega Boga kaj molijo? »Veličastvo neminljivega Boga so zamenjali s podobo minljivega človeka, ptic in živali, čveteronogih in lazečih.« (Rim. 1, 23.) Milijoni in milijoni ljudi padajo vsak dan na obraz, da molijo malike, izrodke domišljije, ki »imajo usta, pa ne govore, imajo oči, pa ne vidijo, imajo ušesa, pa ne slišijo, imajo roke, pa ne tipajo, imajo noge, pa ne hodijo.« (Ps. 113, 13—15.)

Zavoljo tega jih je Bog prepustil nesramnim strastem in sprijenemu poželjenu: polni so vse krivice, polni zlobe, polni lakomnosti, polni zavisti, med njimi je vse polno ubojev, prepirov, zvijač, zločini so med njimi nekaj navadnega, podpihovavci so, obrekovavci so, Bogu so-

vražni so, zasramovavci so, prevzetni so, bahači so, le na hudobije mislijo, staršem neubogljivi so, brez razuma so, razuzdani so, brez ljubezni so, brez zvestobe, brez usmiljenja.« (Rim. 1, 26—31.)

»In ni jim dovolj, da se motijo v božjem spoznanju, ampak tako nebrojno in tako veliko zlo celo mir imenujejo, dasi pri tem vedno žive v vojski nevednosti. Svoje otroke more v daritve, tajne dari opravljajo, cele noči prebde za norosti in tako ni pri njih čistega ne življenja ne zakona. Drug drugega mori iz zavisti ali žali s prešestvom. In vse gre križem: krl, uboji, tatvina, goljufija, zapeljevanje, nezvestoba, upornost, krive prisege, napadi na poštene, bogozabnost, dušeskrunstvo, zamenjavanje spola, razporoke, razuzdanost v prešestvovanju in v nesramnosti. Nagnusno malikovanje namreč je vzrok, začetek in konec vsega zla. Ko se razveseljujejo, nore, ali vsaj vedoma napovedujejo laži, ali žive krivično, ali z lah-koto krivo prisegajo.« (Mo. 14, 22—29.)

Tako sveto pismo obširno popisuje gnusobo poganstva. Ta popis je zvesta slika, narisana od božje roke, kakšno je še dandanašnji življenje med pogani.

To je popis poganstva v splošnosti. Ali naj pogledamo še kake posameznosti? Pohitimo v duhu preko morja na neštetilne otoke Oceanije. Kak prizor! Ljudi vidimo, kako še sedaj begajo po gozdovih in žive v neprestanih bojih! Ljudje, ustvarjeni po podobi božji, še zdaj krivé hrbte pred nagnusnimi maliki, še zdaj darujejo duhovom teme človeške žrtve, se še zdaj razveseljujejo z ljudožrtjem. In v Indiji in v Kini? Kako malikovavstvo, kake gore predsodkov, kako zastarana trgovatnost se tu drži duš, da spravlja skoraj v obup!

In prednji del Azije? Kako se nekdam tu cvetele cerkve v Carigradu, Smirni, Cezareji, Efezu, zdaj pa brezbožniki so razdrli jih kruti in spremenili v razvaline, da tam ni čuti več petja, ne verne molitve glasov. Le zidovi posuti pričajo o nekdanji slavi in sreči, po zidovih pa se

plazi pisani gad mohamedanstva, zveri silovite turške prebivajo tam in pošasti, ki ne preneso luči resnice, skačejo tam!

S še bolj kričečimi barvami bi morali slikati položaj v Afriki. Toda saj ni treba, da bi popisovali posameznosti. Pero ni zmožno popisati vseh grozot in nesreč, ki že tisočletja sem stiskajo nesrečni Kamov rod. Tjakaj še ni posijala oživljajoča luč evangelija, živi se tam, kakor na svetu brez solnca. Neki tajen strah prevzema duše, nepoznana je sveta in vesela prostost otrok božjih, srčni mir in tolažba, ki nima je svet. Suženjski strah je edina vez človeške družbe, pravica je naprodaj, goljufija nekaj samoobsebi umevnega, ljubezen pa je cvet, ki je tu popolnoma neznan.

Ko zre človek toliko revščino in gnusobo v deželah nevernikov, mora se mu, kakor nekdam sv. Pavlu, ko je gledal malikovanju vdano atensko mesto, vneti duh v njem in mora čutiti, kar je čutil Zveličar, ko je videl tolike množice okrog sebe, ki so jih mučili hudobni duhovi in so bile kakor ovce brez pastirja: Ljudstvo se mi smili; žetev je velika, a delavcev je malo. (Mt. 9, 36—37.) Prosimo torej Gospoda, da pošlje delavcev v svojo žetev!

O kako zaboli srce človeka, ko gleda v duhu strahote in grozote poganstva: malikovanje, suženjstvo, ljudožrtje, morjenje otrok! In kako posebno boli srce človeka, ko vidi uboge, revne, lesene cerkvice in kapele iz slame in trstja, bivališče Najsvetejšega, med pogani, doma pa razkošne palače za gledališča in ples! Tamkaj ubogi misijoni vsled revščine ne morejo prav napredovati, doma pa plavajo tisoči v razkošju, zmečejo se proč tisoči za nepotrebne stvari, a za dobrodejne misijone ni dobiti krajcarja! Doklej še bomo hodili ošabno in pokonci mimo človeka, polmrtvega in v krvi, ki je padel med razbojnike, prevzetni farizeji, judovski duhovniki in leviti, ne da bi se ga usmilili? Usmiljeni Samaritanjani, kje ste?

Bolgarski misijonarji na Velegradu.

(Dalje in konec.)

P. Hristov.

P. Hristov je najbolj goreč in najspretnější misijonar v misijonski pokrajini Traciji. Dasi po rojstvu Francoz, se je vendar tako pobolgaril, da se v njegovi zunanosti, v njegovem obnašanju in govorjenju razodeva popolnoma bolgarski značaj. Zadnjih šest let je deloval v Mostratliju pri Odrinu in celo vas pridobil za katoliško cerkev. V resnih potezah na obrazu se mu bere, da je v misijonih zelo veliko trpel. Najhujše se mu je godilo pred dvema letoma, ko so ga Turki smrtnonevarno pretepli, ker je branil pravice svojih katoličanov.

Na prvi pogled se nam je zdelo, da je P. Hristov že odslužen veteran, ki se ne bo mogel več vrniti v misijone. Ko smo se pa začeli z njim pogovarjati, smo spoznali vso njegovo mladeniško živahnost; v navidez pohabljenem možu tiči še nenavadna moč. Le resna zapoved predstojnikov in zdravnikov ga še zadržuje doma; a še letošnjo jesen bo odpotoval nazaj med Bolgare. Pa tudi doma je vedno delaven. Vsak prost trenutek vporabi, da spisuje obširen življenjepis starčka Pantelejmona ali pa v raznih krajih predava o svojih misijonih. Na Velegradu je predaval o Pantelejmonu tako lepo in s tolikim ognjem, da je občinstvo po govoru vsklikalo: »To je pravi naslednik Pantelejmonov, to je drugi Pantelejmon!«

V zasebnih pogovorih nam je živahno pripovedoval, kako je izpreobračal razkolnike v Mostratliju. Večkrat je moral zahajati celo v razkolniško krčmo, ker z

razkolniškimi kmeti ni mogel drugje govoriti. Dosegel je, da se je najprej izpreobrnil krčmar, potem pa še drugi razkolniki.

Ko smo se vračali z Velegrada proti Dunaju, je začel P. Hristov prepevati o Balkanu in o Bolgariji, svoji drugi domovini. V mislih na Bolgare je pozabil svojo bolehnost; bil je ves srečen in vesel. Na Dunaju se je pa žalostno poslavljal od bolgarskih misijonarjev in jim zatrjeval, da bode šele takrat zopet srečen in vesel, ko se bo mogel vrniti nazaj med svoje ljubljene Bolgare.

P. Metod Ustičkov.

P. Metod Ustičkov je vse očaral s svojo ljubeznjivostjo in preprosto ponižnostjo. In vendar je P. Metod eden najizobrazenejših misijonarjev in najspretnější bolgarski katoliški pisatelj. Na Velegradu je predaval o prihodnosti katoliške Cerkve med Bolgari. Povedal nam je, da sedanje misijonsko delo pripravlja šele podlago za večje uspehe; čez nekoliko let bodo poglobitne težave premagane in potem bo katoliška vera hitreje napredovala.

Z Velegrada se je P. Metod vrnil v svojo domovino skozi Ljubljano in Zagreb. V Ljubljani se je mudil dva dni; z zanimanjem je opazoval našo domovino in naše ljudstvo. P. Metoda in njegovo bivanje med nami bomo ohranili v trajnem spominu in vam še večkrat kaj pripovedovali o ljubeznivem bolgarskem misijonarju.

Sv. Ivo, slavna božja pot v Bosni.

Mnogokaj je že pripovedoval »Bogoljub«
tekom preteklega leta o Bosni, ki se je našim
bravcem že zelo priljubila. Danes hočemo
bosenske prijatelje in dobrotnike seznaniti z
najslavnejšo božjepotno cerkvico v Bosni.
Imenuje se Sv. Ivo v Podmilačju.

ostale le tužne razvaline. Dobrim bosenskim
kristjanom ni bilo mogoče sezidati cerkvice
znova; saj so le skriti in nepoznani živeli v
nepristopnih gorah med skalami ali v tem-
nih gozdovih. A srce jih je vleklo z nepopis-
nim hrepenenjem k onim svetim krajem,

Cirilo-metodijsko zborovanje pred velehrajsko cerkvijo.

Ko so prihruli krvoločni Turki v Bosno,
so našli tam mnogo lepih cerkva po hribih
in dolinah. Z veliko slastjo so vsako oropali,
prisvojili si cerkvene obleke in zlate posode
(na zlato so bili Turki posebno gladni), po-
tem pa v divjem sovraštvu do krščanstva
sežgali in razdjali cerkve in kapelice, da so

kjer so nekoč molili, prejemale svete zakra-
mente in našli pomoči in tolažbe v raznih
dušnih in telesnih stiskah. Najljubša jim je
bila pot na Sv. Goro, ki je bila že v starodav-
nih časih slavna božja pot. Še danes so tam
le razvaline, še dandanes roma tja verni na-
rod trumoma in prosi in kliče pomoči od

zgoraj. Ljubi slovenski romarji! Ali si morete predstaviti božjo pot brez cerkve, brez oltarja, brez duhovnikov? Ali ni vredna našega občudovanja taka vera, ki vstraja in moli stoletja in stoletja na razvalinah božje hiše?

Najiminitnejša božja pot Bošnjakov in Hercegovcev je pa Sv. Ivo v Pomilačju. Ta pa ima cerkvico; tolika je, da ima v njej 200 ljudi prostora. K tej božji poti hočemo z njenimi romarji danes potovati v duhu tudi mi.

Kje in kakšna je ta božja pot?

Tam, kjer šumi med visokim gorovjem in skalovjem lepa reka Vrbas od juga proti severu, da nese Donavi bosenske pozdrave, stoji v skriti, majhni dolinici cerkvica sv. Ivo. Posvečena je sv. Janezu Krstniku, ki ga v Bosni časte z zapovedanim praznikom. Na predvečer imajo oster post. K Sv. Ivu priroma vsako leto 24. junija iz vse Bosne in Her-

cegovine kar trumoma toliko ljudstva kakor nekđaj k sv. Janezu, ko je učil in krstil ob Jordanu. Saj je ta starodavna cerkvica edina v vsej Bosni, ki je čudežnim načinom ostala prikrita Turčinom skozi vsa stoletja. Praviijo, da je stara več sto let in ljudstvo trdi, da so to cerkvico prenesli angeli čez dereči Vrbas od levega brega na desni breg ter jo tako obvarovali sovražnikov. Posebno čudno je, da to trde in verujejo ne le kristjani temveč tudi Turki.

Vas Podmilačje in župnišče je oddaljeno pol ure na hribu. Tik cerkvice, ki je vsa iz kamna zidana, je le prostorna lesena uta; na desnem bregu Vrbasa pa vidiš o Janževem nepregledno množino šotorov, utic in vozov s platnenimi ali spletenimi strehami; to so romarska prenočišča. Čez Vrbas vodi zdaj lep most. Tam stoji mož, ki mora prešteti vozove. O kresu jih našteje navadno čez tisoč. Nekateri romarji prijezdijo tudi na konjih.

(Konec prih.)

Misijonska poročila.

Sestra Ana Jožefa Ribič, usmiljenka v Kukušu pri Solunu v Macedoniji je umrla 26. avgusta v 26. letu svoje starosti in v tretjem letu samostanskih obljub. Ker je bila pridna delavka v bolgarskem misijonu, je prav, da ji ohranimo hvaležen spomin. Te črtice so vzete po večjem iz pisma S. Olge, njene tovarišice v Kukušu. S. Ana Ribič je bila prišla pred tremi leti v Macedonijo iz ljubezni do misijonskega poklica. Dasi ni bila trdnega zdravja, vendar je opravljala svoje dolžnosti natanko in z veseljem. Upali smo vedno, da se ji počasi zdravje utrdi in moči vzrasejo, pa ni hotelo biti. Predno smo šle letos k duhovnim vajam v Solun, je sestra prednica še enkrat poklicala zdravnika, naj dobro preudari, kaj je sestri Ani. Zdravnik ni našel nič nevarnega, vendar je odredil, naj se sestra vrne nazaj v Avstrijo; prememba zraka in počitek jo bosta pozdravila. Prednica je to sporočila v Gradec predstojnikom, ki so radi privolili. Pa prišlo je drugače. Ko smo se vrnile iz Soluna, smo našle S. Ano

bolno za vratinko (difteritis). Zdravnik je sicer vratinko premagal, a zdravja sestri ni mogel povrniti. Lotila se je Ane mrzlica, združena s srčno slabostjo. Prevideli smo jo za vsak slučaj, dasi nismo mislili, da bo kmalu umrla. Tudi sama je še upala, da se vrne domov na Kranjsko ter je pripomnila, kaj hoče vse doma storiti v korist bolgarskih misijonov. — Ker je srčna slabost naraščala, je prejela še enkrat sv. obhajilo in je ponovila redovne obljube. Potem je vsa mirna čakala smrti, ki je prišla ponjo ravno ob 3. popoldne v soboto, 26. avgusta. Pokopali smo jo doma poleg naše kapelice; ona je prva Slovenka, ki je umrla v bolgarskem misijonu; pogrešali je bomo težko. Zdaj so samo tri sestre Slovenke v Macedoniji, zato bi bilo dobri stvari močno ustrezno, ko bi se oglašilo več sposobnih deklet za ta misijon. Vsaka, ki ima 7 ali 8 razredov šole za seboj, se lahko usposobi za bolgarsko učiteljico v Macedoniji. Apostolstvo sv. Cirila in Metoda rado posreduje v teh zadevah.

Razno.

»Moja mati!« — Kako čudovito moč ima ta klic! Izkušnja in razni zgledi nas uče, da imajo matere največji vpliv na sinove, očetje pa na hčere. In ta vpliv matere učinkuje tiho, stanovitno in gotovo.

Zato pa, mati, bodi zgled svojemu sinu v vsem, zgled pobožnosti, zgled delavne vere, zgled ljubezni do bližnjega, zgled odkritosrčnosti, poštenosti! Ako te vidi tvoj sin goreče moliti — tega ne more izlepa pozabiti.

Če moraš pa kaznovati, bodi mila. Ostre mu nastopu očetovemu se pokori sin s trdo nevoljo, milemu, a resnemu opominu in z ljubeznijo izvršenemu kaznovanju matere odpre sin svoje srce. Bodi pa kljub ljubeznjivosti trda in neupogljiva ter zahtevaj vselej pokorščino, kajti s tem si boš pridobila spoštovanje sinovo, z mehkužno odjenljivostjo boš svoje otroke le pokvarila.

Bodi veselega značaja! To je sicer stroga zahteva, če pomislimo, koliko mora materno srce, koliko morajo materna pleča nositi; toda skušaj to doseči ter se otresi moreče pustobe, čmernega obnašanja, zadirljivega govorjenja. Premaguj sebe in bodi popolna. Ako bo potem tvoj sin prišel v svet ter opazoval nepopolnosti in prevare hudobnih ljudi, bo tem iskreneje in s tem večjo ljubeznijo izgovarjal: Moja mati!

Satanove kovačnice. Dunajska policija je nedavno zaplenila v tovarni „Saturn“ več vagonov filmov. Za te unazane fabrikate je izvedela policijska oblast šele, ko je bila opozorjena vsled nemške, francoske, angleške in japonske vlade. Ob istem času je zalotila dunajska policijska direkcija pri židovski firmi Bloch — fotografska umetniška zaloge — 20.000 nesramnih fotografij. Na Dunaju se je začelo od mnogih stranij protestno gibanje zoper nemarne knjige in slike. Uspeh je dosežen, kajti dunajska policija je ustanovila poseben oddelek, ki bo zasledoval in zatiral to nemoralno kupčijo.

Darovi.

Za cerkev sv. Jožefa. Od aprila sem so darovali: Po 20 K: Mimi Detela, Dolžan J., Fr. Fesner, Jan. Lesar, Bruno Kratzig. — Po 10 K: Karol Pogačar, M. Vidmer, Ivana Fojkar, A. Štokelj, Andr. Širaj, Ivan Verbajš,

M. B., Ant. Kjuder. — Po 5 K: Antonija Fajfar, Ter. Tarkulj, Ivana Volk, Mar. Kumš. — Roz. Požlep 18 K; po Bogoljubu 200 K; Jan. Zorman 24 K; Zevnik in Novak 12 K; trgovec Drogenig 50 K; † Ana 400 K; M. Pristov 30 K; Sim. Zupan 100 K; Marijana Kosirnik nabrala 41 K 66 vin.; Knific Fr. nabral 34 K; več neimenovanih skupaj 700 K; iz župnij: Vuzenica 96 K, Krka 282 K, Sv. Križ nad Jesenicami 100 K, Klanec 150 K, Gročana 100 K, Plzen na Češkem 100 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: Katarina Berce (Amerika) 20 K; Frančišek Pivk 20 K; neimenovana po misijonarju dr. A. Nastranu 20 K; F. Kupčič (Celje) zbral 10 K 50 v.; dekliška Marijina družba v Trnovem, Notranjsko, 20 K.

Za bolgarske misijone: Terezija Gilčvert (Dunaj) 10 K; Katarina Bajuk 2 K; A. Ehrlich 50 vin.

Za Bosno: Marijina družba v Ljubnem na Štajerskem 45 K 30 vin.

Za afrikanske misijone: Neimenovan iz Škofje Loke 20 K.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa: Župnija Lučine 40 K.

Za sv. Detinstvo: Gosp. kaplan Langerholc 26 K 61 vin.

Za misijone: Nekdo z Vrhnike 2 K; Jernej Kržič 2 K.

Za cerkev sv. Jožefa: Neža Križan 4 K 80 vin.

Listnica uredništva. Po vsebini pomanjkljivi ali po obliki nedovršeni spisi, ki bi jih bilo treba šele prepisavati, se ne morejo sprejemati, ker nimamo časa za prepisavanje in je drugega gradiva dosti. Zelo lepo bi bilo, ko bi tisti, ki za »Bogoljuba« pišejo, ga tudi brali, da bi ne bilo treba ene in iste reči tolikokrat povedati in istih napak vedno nanovo popravljati. Brez zamere! — Dol pri Hr.: Dopis prihodnjič.

15. Nedelja. Sv. Terezija. a) Popolni odpustek vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjeve škapulir; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa.

19. Četrtek. Sv. Peter Alkantarski. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 5. dan t. m.

23. Ponedeljek. Sv. Janez Kapistran. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 5. dan t. m.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

Darovi:

Za Dejanje sv. Detinstva so poslali do 15. septembra čč. gg.: Valentin Kajdiž, ka-

plan v Mengšu 101 K 50 vin.; Engelbert Rakovec, mestni kaplan v Kranju 10 K; Pavel Zajc, katehet v Škofji Loki 56 K 30 vin.; Fr. Vastel, kaplan, Prevalje na Kor., 20 K; gospa M. Š. iz Ljubljane 20 K; dr. Ant. Zdešar C. M. v Mariboru 10 K; Ant. Oblak, župnik iz Št. Lovrenca 10 K; Tom. Rožnik, župnik v Selcih 14 K 40 vin.; mil. g. gen. vikarij J. Flis 100 K; Fr. Kanduč, kaplan v Starem trgu 12 K; J. Čebašek, župnik v Polhovem Gradcu 38 K; Ant. Šmidovnik, župnik v Prečini 5 K 76 vin.; Karel Čerin, župnik na Boh. Beli 14 K; Ivan Vrhovnik, mestni župnik trnovski v Ljubljani 41 K; Marijanišče v Ljubljani 5 K; p. n. šolske sestre v Repnjah 6 K 50 vin. Po prelatu m. g. Flisu 143 K. Ivan Štrukelj, kaplan v Starem trgu pri Ložu, 24 K.

Za bratovščino sv. Dizma (za duše v vi-
cah): Č. g. I. Čebašek, župnik v Polhovem
Gradcu, 16 K.

Družinska Pratika

stane samo 24 vinarjev.

Veste

moja navada ni, da bi nekaj okrog govorila
kar sem samo slišala!

Pri
pralnem ekstraktu „Ženska hvala“

sem se pa

sama prepričala,

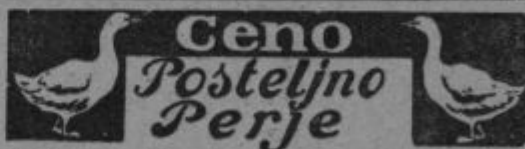
da je najboljši in najzanesljivejši pralni prašek
ter, da popolnoma nadomešča vsako bélenje
perila. S pralnim ekstraktom „Ženska hvala“
namočeno perilo, pere se v polovico krajšem
času, brez truda in popolnoma čisto.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

187 (12)

priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
dame. :: ::

1 kg sivnega skubljenega K 3[—], boljšega K 3-40, pol belega
prima K 3-60, belega K 4[—], finega mehkega puha K 6, prvo-
vrstnega K 7[—], 8[—] in 9-60. Sivnega puha K 6[—], 4[—], belega
finega K 10[—], prsnega puha K 12[—], od pet kg naprej franko.

Dovršene napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rudečega modrega ali belega inlet (nan-
king) blaga. 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema
vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno
napolnjena z novim sivim, puhastim in terpežnim posteljnim
perjem K 16[—], s polpuhom K 20[—], s puh perjem K 24[—]. Do-
samezne pernice K 10[—], 12[—], 14[—], 16[—]. Posamezne vzglav-
nice K 3[—], 3-50, 4[—]. Pernice 200x140 cm velike K 13[—], 15[—],
18[—], 20[—]. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4-50, 5[—], 5-50.
Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm
velike K 13[—] in 15[—], razpošilja proti povzetju ali naprej
vplačilu Maks Berger Dešenica št. 413 a Češki les. —
Nikak riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. Bogati
ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastoj. 2183

:: **Nakupujoči** ::
 oblačilno blago za ženske in moške obleke,
 blagovolite se ozirati na priporočljivo domače podjetje
JANKO ČEŠNIK

Ljubljana, Stritarjeva-Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga
 vsakovrstnega belega perilnega blaga v bom-
 bažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne
 preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd.
 Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave

(nasproti kavarne „Evropa“)

na Dunajski cesti št. 22 --- LJUBLJANA

konces, podjetje za električne naprave, napeljavo električne luči in prenos moči, telefonske in brzojavne
 naprave. Dobava in montiranje **motorjev na bencin in petrolin ter Diesel-ovih motorjev.**
 — V zalogi vedno v veliki izbiri: **elektromotorji, ventilatorji, obločnice, žarnice, telefoni, vsakovrstni inštalacijski**
materijal, mazilna olja in masti, sesalke, svetilniki za elektriko in plin ter sploh vse tehnične potrebščine.

Mehanična delavnica

sprejema vsakovrstna mehanična dela in popravila
 vsakovrstnih strojev. Dela se izvrše solidno, točno
 in po najnižjih cenah. Proračuni nazahtevo zastoj.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave.

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dno 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrirana zadruga
z neomejeno zavezo

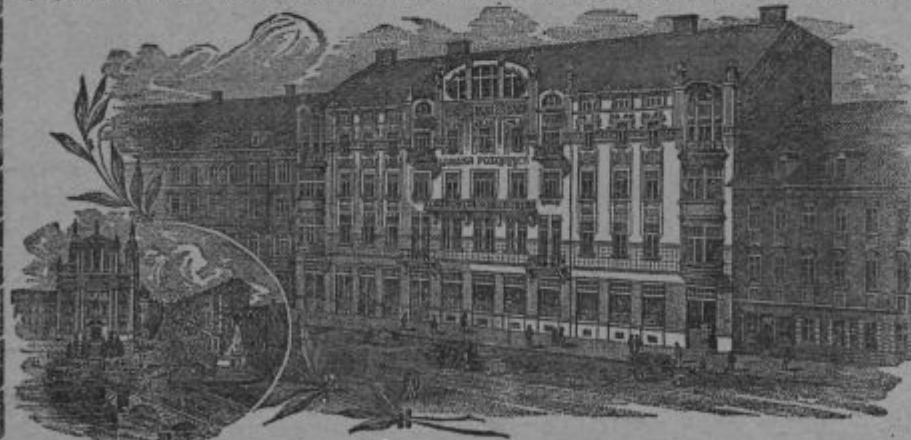
Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, prtiličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da
prejme vložnik od vsa-
kih vložnih 100 kron
čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavni.
K 608.996-84

Za nataganje po
 pošli so poštno-hran.
 položnice na razpolo-
 ganje. Sprejema tudi
 vloge od svojih zadru-
 žnikov na tekoči račun
 ter daje istim posojila
 proti vknjižbi z in brez
 amortizacije, na osebni
 kredit (proti poroštvu)
 in zlastavi vrednostnih
 papirjev. Menjice se naj-
 kulant. eskompirajo.

MARLIN TRG

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in
 trgovec v St. Vidu n L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg
 p B. Karol Kauschegg, v. leposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in
 obrt. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovič, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml.,
 tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku.

„SLOVENEČ“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

! POZOR !

Kdor želi imeti do bro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu
 orarja in trgovca v Ljubljani
 delničar in zastopnik
 švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

**Uhani, prstani
 briljanti.**

Svetovnoznanone najfiniješe blago po najnižjih cenah. 190(12)

Bogata zaloga 186 (12)

**šivalnih strojev,
 koles, pisalnih strojev**

pri

Ivan Jax & sin

**Ljubljana,
 Dunajska cesta 17.**

Naročite ostanke

lepe, po znižanih cenah, brez napake; do 20 m dolge, po povzetju.

20 m flanela K 7 20. 30 m flanela za srajce K 12 --. 30 metrov ostankov barbenta K 8 40. 30 metrov flanela za bluze K 14 --. 30 m ostankov barbenta la K 10 --. 30 metrov boljšega barbenta la K 10 --. 30 m kretona za srajce K 12 --. 20 metrov oksforda za srajce K 12 --. 20 metrov kanafasa 1/4 šir. K 8 80. 20 m kanefasa 1/4 šir la K 9 20. 20 m platn. kanafasa. 120 cm širokega, rdečega, K 16 --. 15 m lep, perlinnega barbenta ovoj (bala) samo K 11 50. 20 m šifona la K 14 --. 12 m platna za brisače K 4 60. 9 m fusitana za moške blače K 9 --. 9 metrov zameta la K 17 --. 3 m voln blaga za celo obleko K 11 --. Lepa preproga za tla 1 m K -- 90. 10 komadov predpasniki in krila, lepo šivano, samo K 14 --.

Pišite po vzorce blaga iz tkanice.

Thalnice OSWALD LEBER, Toplice Belohrad, Češko

„Katoliška Tiskarna“
 priporoča
 vizitke, kuverte in druga dela.

**Ali se lahko varujemo
 ?? pljučnih boleznih ??**

Kot povzročevalca pijučnih boleznih so spoznali tuberkel - bacile, ki se nahajajo povsod, kjer bivajo sušični, v zraku in v cestnem prahu, in ki se ne dajo izločiti. Navzlic temu, da vsak človek ob enem s prahom vdihava te bacile, vendar ne zbole vsi ljudje, ker je k sreči človeški organizem v normalnih razmerah v stanju, da s pomočjo v bronhialnih (pljučnih) žlezah se nahajajočih snovi uniči vanjša prodirne bolezenske kali. Samo, kjer so te žleze oslabele, se pojavi bolezen, in ko so enkrat to spoznale slovite avtoritete, se je lahko začelo uspešno zdraviti bolezen z ojačenjem bronhialnih žlez. V novejšem času se tedaj jetičnim predpisuje

Dr. Hoffmannov Glandulen

ki vsebuje učinkujoče snovi iz bronhialnih žlez zdravih živali in tako s pomočjo umetne dovaje bolezenske kali uničujočih snovi podpira naravni zdravilni pojav telesa. Zdravniki, ki so vporabljali Glandulen pri svojih bolnikih, so opazili, da se zboljša tek, bolnik postane bolj vesel, njega teža in moči se večajo, kašelj se zmanjšuje, izmeček se izloči, nočno potenje poneha, skratka, bolnik se nahaja na potu zboljšanja. Priporočati je tedaj, da ne pustite neposkušene Glandulen-tablete.

Tako na primer pišejo:

Gospod dr. Braun, H.: „... Vaše Glandulen-tablete sem z zelo ugodnim uspehom uporabljal proti trdovratnemu kašlju in hripavosti. Neugodnih stranskih pojavov ni bilo. Tablete bodem v enakih slučajih zopet uporabljal in jih zamorem gospodom kolegom le priporočati.“

Gospod dr. Kohn, G.: „Uspehi, ki sem jih dosegel z Vašim izdelkom, so izvrstni in jih zamorem na podlagi večletnih izkušenj vsem bolnikom najtopleje priporočati.“

Gospod dr. F., Dunaj: „V moji zelo razsežni praksi predpisujem že skozi 6 let Vaš Glandulen zelo pogosto pri kroničnih obolenjih dihalnih organov in sem imel pri veliki večini slučajev zabeležiti odlične uspehe.“

Glandulen se proizvaja v kemični tovarni **dr. Hoffmanna nasl. v Meerane, Saško** in se dobiva po zdravnikovem predpisu v lekarnah, kakor tudi v zalogi **B. Fragnerjeve lekarnе, c. kr. dvorni založnik, Praga, 203—III**, v steklenicah po 100 tablet za K 5 50; 50 tablet za K 3 --. **Obširna brošura o zdravilni metodi s poročili zdravnikov in ozdravljenih bolnikov se dopošlje od tovarne zastonj in poštne prosto.**

850 (10)

„Katoliška Bukvarna v Ljubljani“

priporoča knjige:

Večna molitev

pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Izdaja z velikim tiskom. Cena v trpežni vezavi z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90. —

Ta izdaja je tiskana s tako velikimi črkami, kakor ta-le sestavek. Obsega vseh 30 ur pred sv. Rešnjim Telesom, mašne in druge molitve in pa pasjon ali popis Kristusovega trpljenja.

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Cena v fini trpežni vezavi z rdečo obrezo K 1.40, z zlato obrezo in fino vatiranimi platnicami K 2.—. — Ta molitvenik je zelo popoln in obsega na 247 straneh poleg vseh potrebnih — za razne prilike prirejenih molitev — tudi stvarno razlago najpotrebnejših resnic sv. vere. Kljub svoji mnogostranski krasni vsebini pa ima tako priročno žepno obliko, da ga lahko spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Bogu kar je božjega.

Spisal Finžgar. Dobi se v raznih vezavah po sledečih cenah: K 1.—, 1.80, 2.20, 3.—, 4.50, 4.60. — Ta molitvenik je zelo fino opremljen in ima tudi prav majhno pripravno obliko.

Nemščina brez učitelja.

Sestavil dr. Leopold Lenard. Cena K 1.20. — Kdor se hoče naučiti nemškega jezika brez učitelja, naj si omisli to knjigo. To je edino porabna knjiga, saj pravi pisatelj v predgovoru: „Vsakega jezika se je treba učiti in vsako učenje zahteva truda. Knjiga, ki ti obeta, da se boš kakšnega jezika naučil brez truda in v nekoliko urah ali dnevih, laže in te hoče samo goljufati. — Mi ne obetamo, da se boste iz te slovnice naučili nemškega jezika brez truda in pa že v nekoliko dnevih, pač pa, da se ga boste naučili s kolikor mogoče majhnim trudom in v kolikor mogoče kratkem času.“